

RESTITUIRE SUB SLUJBA LUI ILIE

În dimineața aceasta aș vrea să vorbesc despre subiectul „**Restituire sub slujba lui Ilie**”.

Termenul „restituire” sau „reșezare” apare de câteva ori în Noul Testament și înseamnă „a da înapoi”, „a aduce înapoi”, „a înapoia”. Așadar, este evident că intenția lui Dumnezeu este să restituie și nu este de mirare faptul că mulți oameni așteaptă să vină ceva. Ei spun: „Ce va urma? Ce va face Dumnezeu? Care este următorul lucru pe care Îl va face El?” Problema este că cei mai mulți așteaptă ceva nou, dar El nu va aduce ceva nou, ci va aduce înapoi un lucru vechi, pentru că este vorba de restituire, de aducere înapoi a ceea ce s-a pierdut. Când restituim ceva, ne întoarcem înapoi, nu mergem înainte.

De exemplu, dacă luăm o mașină veche și ea are nevoie de restituire, ceea ce facem noi este s-o readucem în starea ei originală.

Noul Testament vorbește despre un timp de restituire sau de reșezare. Și ce intenționează să facă Dumnezeu? Intenția lui Dumnezeu, în Noul Testament, este să ne restituie, să ne ducă înapoi în starea originală, iar această restituire este făcută prin slujba lui Ilie.

Vom intra în această temă și vom citi din Evrei 9.8-11. În capitolul 9, Pavel vorbește despre rânduielele Vechiului Testament, despre cort, despre Locul Preasfânt, despre Chivot, iar în versetul 8, spune:

„Prin aceasta, Duhul Sfânt arăta că drumul în Locul Preasfânt nu era încă deschis câtă vreme stătea în picioare cortul dintâi.

Aceasta era o asemănare pentru vremurile de acum, când se aduc daruri și jertfe care nu pot duce pe cel ce se închină în felul acesta la desăvârșirea cerută de cugetul lui.

Ele sunt doar niște porunci pământești, date ca toate cele privitoare la mâncăruri, băuturi și felurite spălături, până la o vreme de îndreptare.”

Așadar, toată Legea Vechiului Testament, toată închinarea în Templu, Cortul lui Moise, toate formele prin care au trebuit să treacă copiii lui Israel pentru a se închina lui Dumnezeu, le-au fost date numai până la timpul restituirii.

Așa cum am spus deja, cuvântul „restituire” înseamnă „a pune lucrurile în ordine, în starea originală”, iar dacă îl căutăm în Concordanță, în sens fizic, firesc, înseamnă „reformă”, dar înseamnă și „a îndrepta, a readuce în forma normală ceva care a ieșit din ordinea sa.”

Așadar, evreii au trebuit să treacă prin rânduielile de închinare lui Dumnezeu, arătate aici, până la o vreme de restituire, nicidecum până când avea să vină ceva nou, pentru că Isus Hristos nu a venit să aducă ceva nou, ci El a venit să aducă lucrurile înapoi, la ceea ce a fost înainte ca ele să iasă din ordinea lor.

Este uimitor faptul că scopul venirii lui Hristos a fost, așa cum a spus El: „*nu să stric Legea sau prorocii, ci să le împlinesc.*” (Matei 5.17). El nu a venit să spună că ceea ce învăța Legea era greșit, ci El era împlinirea Legii, El era Cel care avea să înceapă restituirea, reșezarea tuturor lucrurilor în forma lor originală.

În Matei 17 există o altă profeție referitoare la reșezarea din nou a tuturor lucrurilor. Noi știm aceste lucruri, dar le amintesc pentru că vreau să așez o temelie bine fixată în Scripturi.

Să citim deci, Matei 17.9-10:

„Pe când coborau din munte, Isus le-a dat porunca următoare: „Să nu spuneți nimănui de vedenia aceasta până va învia Fiul omului din morți.”

Ucenicii l-au pus întrebarea următoare: „Oare de ce zic cărturarii că întâi trebuie să vină Ilie?”

Aceasta este o întrebare interesantă, pentru că, de fapt, ei voiau să spună: „Dacă ceea ce am văzut pe munte este adevărat, dacă Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul care a fost făgăduit că va veni în lume, dacă ești împlinirea tuturor Scripturilor, dacă ești Dumnezeu venit în trup de carne, atunci de ce spune Biblia, de ce spun fariseii și saducheii că mai întâi trebuie să vină Ilie?”

Ei spuneau aceasta pentru că priveau la profeția din Maleahi 4.5-6:

„Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea

mare și înfricoșată.

El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!”

Acum ne vom întoarce la Matei 17 și vom vedea că acesta este textul la care se refereau ei.

De ce spuneau cărturarii că mai întâi trebuie să vină Ilie? Isus le-a spus, și aș vrea să fiți foarte atenți la răspunsul Său, pentru că Biblia este foarte precisă.

Unul dintre motivele pentru care profetul lui Dumnezeu privea foarte atent traducerile Bibliei, și pentru care o facem și noi, este că există două mentalități și două metode diferite de traducere a Bibliei.

- Una dintre mentalitățile pe care o au oamenii în minte este că nu contează cuvintele folosite, ci ceea ce contează este să cuprindem înțelesul. Astfel, pentru a cuprinde înțelesul, ei simplifică semnificația și lasă pe dinafară cuvintele pe care le consideră în plus, iar uneori iau mai multe texte și le combină pentru a obține un text mai simplu, pentru că, după părerea lor, ceea ce contează este înțelegerea însemnătății cuvintelor.

- Dar mai există o mentalitate care spune: „Biblia nu poate fi înțeleasă decât prin descoperire, de aceea, nu învățarea Scripturilor aduce salvarea pentru cineva, ci descoperirea a ceea ce spun Scripturile aduce salvarea.” Astfel, există o altă înțelegere, aceasta fiind cea de care ne ținem și noi, și anume: că fiecare Cuvânt scris în Biblie are însemnătate și contează, pentru că scrierile Vechiului Testament nu au fost scrise după cum au gândit oamenii, ci au fost inspirate de Duhul Sfânt. El a scris Cuvântul. Așadar, ceea ce au scris ei nu a fost nicidecum gândirea sau părerile lor, ci este un Cuvânt inspirat de Duhul Sfânt. Acesta este motivul pentru care scrierile lor par uneori fără sens și ilogice, cum este de exemplu faptul că o fecioară avea să nască un Fiu. Acest lucru nu avea nici un sens pentru Isaia, dar l-a scris pentru că era sub inspirația Duhului Sfânt, iar acum trebuie tradus exact cum l-a scris El.

S-ar putea să avem o traducere cuvânt cu cuvânt, care nu are nici un sens pentru noi și ne gândim: „Vom simplifica puțin lucrurile pentru că oamenii vor fi confuzi dacă vor citi aceasta.”, dar prin faptul că facem aceasta, vom schimba însemnătatea fundamentală a Scripturilor. Când ne uităm la aceasta, realizăm că

fiecare Cuvânt contează: contează timpul la care este folosit verbul, plasarea în ordine cronologică, contează cum este împărțit textul și fiecare Cuvânt scris acolo. Astfel, când citim ceea ce scrie, vom realiza că fiecare Cuvânt a fost scris intenționat așa cum a fost scris. Uneori, ceea ce scrie te orbește, alteori este cea mai mare descoperire pe care ai avut-o vreodată. Uneori, ajungem la un pasaj biblic care ne-a fost confuz ani de zile, nimeni nu a înțeles sensul lui, pare imposibil de înțeles, dar dintr-o dată primim lumină asupra lui și spunem: „Aceasta este! Are sens!”

Acesta este Cuvântul, de aceea, noi nu stricăm Cuvântul, ci doar Îl credem.

Așadar, când ucenicii L-au întrebat: „De ce trebuie să vină mai întâi Ilie? În Maleahi 4 este o profeție.”, Isus le-a răspuns:

„Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie și să așeze din nou toate lucrurile.” (Matei 17.11).

Noi luăm cuvintele Sale așa cum le-a spus El. Noi știm că atunci când Domnul Isus a spus aceste cuvinte, slujba lui Ioan Botezătorul era deja încheiată.

Ucenicii care au fost cu El pe munte, au spus: „Dacă tot ceea ce am văzut este adevărat, de ce spun cărturarii că mai întâi trebuie să vină Ilie?” Și El le-a răspuns: *„Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie...”* Isus vorbea la viitor, deși Ioan era deja mort:

„Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie și să așeze din nou toate lucrurile.”

Aceasta nu putea fi slujba lui Ioan Botezătorul pentru că Ioan Botezătorul a pregătit calea Domnului. El nu a reșezat nimic deoarece slujba lui a fost una de pregătire, nu de reșezare. Vom dovedi aceasta când vom ajunge la cartea Faptelor pentru că ea spune același lucru.

După cum am văzut, aici se vorbește despre o venire a lui Ilie, dar de fapt este vorba de venirea „Duhului lui Ilie”, pentru că atunci când a fost Ioan Botezătorul pe pământ, el a fost împlinirea parțială a acestei profeții. Isus a spus aceasta în versetul următor:

„Dar vă spun că Ilie a și venit, și ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el ce au vrut. Tot așa are să sufere și Fiul omului din partea lor.” (v. 12).

Isus a spus că Ilie a și venit, dar El nu se referea la Ilie care a umblat pe pământ în vechime, ci vorbea de Duhul lui Ilie care fusese în Ioan Botezătorul împlinind prima parte a profeției care spune că *va întoarce inimile părinților la copii*.

Noi știm aceste lucruri, dar haideți să mai privim încă o dată la aceasta în Marcu 9.12-13:

„Ilie va veni întâi și va așeza din nou toate lucrurile, tot așa după cum este scris despre Fiul omului că trebuie să pătimească mult și să fie defăimat.

Dar Eu vă spun că Ilie a și venit și ei i-au făcut ce au vrut, după cum este scris despre el.”

Acum, aș vrea să merg puțin înapoi și să vă vorbesc despre Duhul lui Ilie în omul Ilie, pe care îl vedem pentru prima dată în 1Împărați 17. El a venit în scenă, dar atunci când a fost urmat de slujitorul său, Elisei, timpul plecării lui Ilie a sosit, așa că i-a zis lui Elisei:

„Cere ce vrei să-ți fac, înainte ca să fiu răpit de la tine.” Și Elisei i-a răspuns: *„Te rog, să vină peste mine o îndoită măsură din Duhul care este în tine!”* (2Împărați 2.9).

Astfel, vedem că Duhul care a fost în Ilie Tișbitul, care l-a purtat în slujba sa, a putut să vină într-o altă ființă umană, pentru că aceasta s-a întâmplat de fapt cu Elisei. Elisei a primit o dublă măsură a Duhului care era în Ilie. Este adevărat?

Dumnezeu i-a cerut lui Ilie să facă trei lucruri:

- - să ungă un nou împărat în Siria;
- - să-l ungă pe lehu ca împărat al lui Israel;
- - să-l ungă pe Elisei ca profet în locul lui.

Dar ce vedem? Din aceste trei lucruri, Ilie a făcut unul singur: l-a uns pe Elisei ca profet în locul lui. Dar când Duhul lui Ilie a venit jos și s-a odihnit peste Elisei, Elisei a ieșit în lucrare nu în duhul său, ci în Duhul lui Ilie, având o dublă măsură din Duhul lui Ilie, și a terminat tot ceea ce-i poruncise Dumnezeu lui Ilie să facă.

Astfel, Elisei este cel care l-a uns pe lehu ca împărat al lui Israel și tot el l-a uns pe noul împărat al Siriei. De ce? Pentru că în ochii lui Dumnezeu nu era o altă slujbă, ci era aceeași slujbă. Cu alte cuvinte, slujba lui Ilie a mers mai departe.

Mie îmi place foarte mult felul în care Își scrie Dumnezeu Cuvântul. El nu face greșeli, ci este desăvârșit.

Privind slujba lui Ilie, vedem că în cadrul ei avem răpirea și învierea: Ilie a fost luat sus, răpit, într-un car de foc, iar în slujba lui Elisei avem învierea pentru că după moartea și îngroparea sa, când oasele sale zăceau în mormânt, odată pe când niște oameni se pregăteau să îngroape un om, au venit vrăjmașii și pentru că nu au mai avut timp să sape o groapă, au aruncat trupul aceluia mort peste oasele lui Elisei și mortul a înviat pe loc. Ce este aceasta? Dumnezeu ne arată ceva, pentru că fiecare lucru din Scriptură este făcut cu un scop. Credem aceasta?

Fiecare lucru din Scriptură este făcut cu un scop, nimic nu este scris degeaba. Dumnezeu nu a făcut această minune numai de dragul de-a o face, ci dovedea că nu a terminat cu Duhul lui Ilie. Lucrarea nu era încheiată chiar dacă oasele zăceau acolo, slujitorul era mort și nu se mai întâmpla nimic. De ce? Pentru că exista o profeție care spunea că Ilie va veni din nou înainte de a veni ziua aceea mare și înfricoșată a Domnului.

Dumnezeu Își așeza tiparul în Scripturi și arăta că nu terminase cu această slujbă, așa că în clipa când omul acela mort a atins oasele lui Elisei, a înviat.

Așadar, slujba lui Ilie are de-a face cu răpirea și cu învierea.

În predica „A face o slujbă lui Dumnezeu fără voia Sa” din anul 1965, fratele Branham spune că Dumnezeu va reșeza astăzi toate lucrurile.

„El a făgăduit în Ioel 2.28 că va restitui toți anii mâncați de lăcuste. De fapt este vorba de aceeași lăcustă, de același duh, dar în diferite stagii ale vieții: mai întâi a început să mănânce catolicismul, apoi luteranii, metodiștii și penticostalii. Dar El a spus că va restitui totul la biserică, va face totul exact ca la început pentru că aceasta este ceea ce face reșezarea.”

Pentru a dovedi că slujba lui Ioan Botezătorul nu a fost slujba care urma să vină să reșeze din nou toate lucrurile, vom merge în Fapte 3, dar mai întâi vă reamintesc că Isus Hristos a spus în Matei 17 că Ilie trebuie să vină pentru a reșeza toate lucrurile. Dacă slujba lui Ioan Botezătorul ar fi reșezat toate lucrurile, nu ar mai fi fost nevoie de o reșezare viitoare. Suntem de acord? Dar Ioan Botezătorul nu a reșezat nimic, ci doar a pregătit calea Domnului la prima Sa venire.

Să citim deci din Fapte 3.19-21:

„Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviore,

și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos,

pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor - despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime.”

Aici vedem din nou termenul de „așezare” care înseamnă „restituire” sau „restaurare”.

Ce a spus Domnul Isus în Matei 17.11?

„...trebuie să vină întâi Ilie și să așeze din nou toate lucrurile.”

Așadar, după moartea și învierea Domnului și după revărsarea Duhului Sfânt, apostolul Petru a predicat și a spus că Isus Hristos trebuie să vină din nou, dar „cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor.” Aceasta înseamnă că Isus Hristos nu Se poate întoarce în trup, până nu se face așezarea din nou a tuturor lucrurilor, iar această reșezare a lucrurilor este legată de Ilie. Nu de Ioan Botezătorul pentru că nu aceasta era venirea la care se referea Petru; dacă Ioan Botezătorul ar fi reșezat toate lucrurile, Petru nu mai putea spune aceste cuvinte. Dar Petru arăta spre o reșezare, iar Isus nu Se poate întoarce în trupul Său până la restituirea acestor lucruri. Așadar, Petru vorbea despre ceva ce nu avusese încă loc, iar aceasta se leagă de ceea ce a spus și Domnul Isus când a zis că întâi trebuie să vină Ilie și să așeze din nou toate lucrurile.

Această așezare despre care se vorbește în Fapte 3 este așezarea tuturor lucrurilor. Dar nu poate exista o așezare a tuturor lucrurilor fără slujba lui Ilie. Aceasta este împlinirea despre care vorbea Isus Hristos, este împlinirea a ceea ce scrie în Maleahi 4, este răspunsul la întrebarea apostolilor. Numai după împlinirea acestor lucruri putem vorbi despre întoarcerea lui Isus Hristos, iar aceasta ridică o mare întrebare pentru noi: „Unde ne aflăm noi în timp?”

În Maleahi 4.6 ni se spune despre „întoarcerea inimilor la părinți”, apoi există o virgulă (în limba română este pus „și”), iar virgula înseamnă „pauză”, acea pauză

putând fi de două mii de ani.

Numai un profet al lui Dumnezeu știe ce înseamnă punctuația în Biblie. Noi putem avea un verset din Biblie care să se extindă pe o perioadă de sute de ani. Nu este nimic neobișnuit dacă un pasaj din Biblie sau un verset se întinde pe mai multe perioade de timp sau pe două venituri ale lui Isus Hristos. Aceasta a produs atâta confuzie la prima venire a lui Isus Hristos. Evreii au luat profețiile pe care le aveau și care erau în legătură cu reșezarea tronului lui David și au pus și salvarea în același timp. Astfel, nu au putut vedea că era vorba de același Om, de Isus Hristos a cărui slujbă se întindea pe o perioadă de două mii de ani. Aceasta i-a făcut să fie confuzi și nu au putut să-L recunoască la prima Sa venire, nu au putut să vadă Cine era El.

Același lucru este valabil și pentru a doua Sa venire, când El va veni să împlinească a doua parte a profețiilor: ei nu vor vedea pentru că vor face aceeași greșală ca la prima venire, încercând s-o lege de prima parte a profețiilor, unde poate fi o virgulă, un punct, o pauză care se poate întinde pe o perioadă de mii de ani.

Aceasta înseamnă că este nevoie de Duhul Sfânt ca să lege ceea ce cuprinde Biblia și de același Duh Sfânt ca să ne descopere Biblia. De aceea, seminariile de astăzi nu diferă cu nimic de Sinedriu, de fariseii și saducheii din zilele lui Isus. Seminariile de astăzi propovăduiesc exact aceleași lucruri pe care le propovăduiau când era Isus Hristos pe pământ. Ele sunt preocupate de trupul ecumenic, iar din pricina înțelegerii lor intelectuale cu privire la Scripturi, Îl uită și Îl refuză pe Domnul, pentru că ei nu folosesc călăuzirea și Lumina Duhului Sfânt pentru a înțelege Biblia. Vedeți?

Atunci, ca și acum, era nevoie de Duhul Sfânt ca să lege textele biblice, dar ei foloseau gândirea intelectuală a unui om și a unui sistem educațional. O, iartă-ne, Dumnezeule! Noi nu putem folosi studiile intelectuale ale unui om pentru a interpreta ceea ce a spus Dumnezeu prin profeții din vechime care au vorbit prin inspirația Duhului Sfânt.

Atunci cum putem crede că prin învățăturile intelectuale putem descoperi lucrurile care pot fi descoperite numai de către Duhul Sfânt? Ca să putem înțelege, avem nevoie exact de Cel care a scris Cuvântul. Amin.

Și ce spune Biblia? Că fariseii au văzut că Petru și Ioan erau oameni necărturari și neînvățați. Cu siguranță, nu le-a trebuit mult să vadă aceasta, dar ei știau ceea ce

nu știau fariseii. Ei înțeleseseră Scripturile pe care fariseii le știau pe de rost. Poate că Petru nu putea spune în care carte din Tora se regăsea o anumită profeție, poate că nu știa să desfacă sulurile și să pună degetul pe ea, dar a auzit-o într-o zi în sinagogă, după care a văzut-o umblând pe două picioare pe lângă Marea Galileii și a știut că era chiar împlinirea aceluia Cuvânt.

Fariseii puteau să spună unde se regăsea acea profeție, ce însemna acel Cuvânt ebraic în Vechiul Testament, cum s-a schimbat limbajul de-a lungul timpului, care era pronunția corectă, știau totul despre viața lui Isaia, pe când Petru nu știa nimic despre toate acestea, dar el știa că Cuvântul S-a făcut trup și L-a văzut cu ochii lui, iar aceasta a însemnat mântuirea sa, răscumpărarea sa, același lucru fiind valabil și astăzi. Poate că noi nu avem capacitatea de a înțelege ceea ce înțeleg teologii, poate că nu cunoaștem greaca și nu știm sintaxa unei fraze, și nici nu trebuie să le știm, pentru că ceea ce contează și ceea ce trebuie să știm este ca atunci când vedem Cuvântul făcându-Se trup să facem legătura și să spunem: „Despre aceasta vorbește Scriptura!” Amin.

Acum aș vrea să privim puțin slujba lui Ilie Tișbitul, pentru că dacă înțelegem ce a fost și ce a făcut slujba lui, vom înțelege și ceea ce face slujba lui Ilie astăzi.

Să mergem în 1 Împărați 18. Noi cunoaștem foarte bine capitolul acesta pentru că aici are loc confruntarea de pe Muntele Carmel, dar aș vrea să vă arăt scopul acestei confruntări în câteva versete din Scriptură.

În capitolul 17, vedem că Ilie s-a dus la împăratul Ahab, la porunca Domnului, și i-a spus că nu va ploua pe pământ decât la cuvântul său. Apoi nu a plouat deloc și a fost foamete în țară, pentru că Ilie nu a chemat ploaia. Este uimitor faptul că slujba lui Ilie a lucrat de fiecare dată într-un timp de foamete. De fapt, slujba lui Ilie s-a ridicat întotdeauna într-un timp de foamete: așa s-a întâmplat cu cele două slujbe ale lui Ilie din vechime, dar și cu slujba lui Ilie din aceste zile.

Slujba primului Ilie a venit și a pus capăt foametei pentru că a adus ploaia.

Așa s-a întâmplat și în zilele noastre: a existat o slujbă a lui Ilie care a apărut într-un timp de foamete. Dar nu este foametea despre care se vorbește, adică o foamete adusă de lipsa apei și a mâncării, ci este vorba de foametea despre care vorbește Amos 11: o foamete după auzirea Cuvântului lui Dumnezeu. Amin.

Așadar, vedem că în Vechiul Testament a existat o foamete firească, fizică, dar în

timpul acesta, când a venit slujba lui Ilie pentru a reaşeza toate lucrurile, va exista o foamete, dar nu o foamete firească, ci una duhovnicească. Şi există! În acest timp în care există mai multe biserici decât în orice alt timp, când există mai multe seminarii ca oricând, când evanghelizările sunt difuzate pretutindeni prin intermediul Internetului, există o mare foamete pentru că oamenii nu aud Cuvântul curat, Cuvântul nehibridat al Domnului, ci aud ceea ce a făcut omul cu Cuvântul Domnului. Ce au făcut cu El? L-au luat şi L-au reinterpretat. Astfel, la câţiva ani este publicată o nouă „Biblie” producând doctrine baptiste, metodiste, pentecostale, catolice care seamănă atât de multă confuzie încât oamenii nu mai ştiu care este Cuvântul original.

Ce a vrut să spună Isaia, la ce se referea el? Fiecare spune ce vrea, pentru că totul depinde de la ce şcoală ai venit. Răspunsul pe care îl veţi primi dacă întrebaţi ce s-a întâmplat în cartea Faptelor, în camera de sus, depinde de seminarul pe care l-aţi absolvit. Dar acesta NU este Cuvântul lui Dumnezeu! Cuvântul Său nu are zece interpretări diferite! Cuvântul Domnului NU are o sută cincizeci şi patru de mii de denotaţiuni! Dacă a fost vreodată un Cuvânt al Domnului, Acela va fi întotdeauna Cuvântul Domnului, iar noi trebuie să găsim scopul şi însemnătatea Sa originală, iar aceasta se poate realiza numai prin descoperirea Duhului Sfânt. Amin!

Aşadar, Duhul lui Ilie lucra într-un timp de foamete.

Ilie al nostru, profetul William Branham a venit tot într-un timp de foamete. Bibliile erau răspândite pretutindeni, instituţiile biblice sponsorizau misionarii şi la fiecare colţ vedeai programele misionare, dar cine auzea Cuvântul nehibridat al Domnului? Dacă într-o duminică mergeai la o biserică, auzeai o variantă a Cuvântului lui Dumnezeu, iar dacă duminica viitoare mergeai în altă biserică, auzeai altceva.

Eu cred că era timpul pentru restituire. Nu pentru ceva nou, ci pentru restituirea a ceva vechi pentru că „*La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu*”, iar noi trebuia să ne întoarcem la scopul original al acestui Cuvânt.

Când a ieşit prima dată din gura lui Dumnezeu, de pe buzele Sale, când El a spus: „*Să fie..., Să fie...*”, acela era Cuvântul în forma Sa originală, şi încă mai este! Amin! Iar noi nu trebuie să-L schimbăm sau să-L interpretăm cum ne place, ci trebuie doar să-L credem.

Să citim deci câteva versete din 1Împărați 18.

În al treilea an al foametei, Ilie i-a chemat pe toți prorocii lui Baal la o confruntare, pentru a se vedea Cine este adevăratul Dumnezeu. El s-a uitat la copiii lui Israel și la toți reprezentanții familiilor semințiilor copiilor lui Israel și le-a spus: **„Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El, iar dacă este Baal, mergeți după Baal!”**

Ilie se confrunta cu o religie amestecată. Astfel, el nu le-a zis: „De ce v-ați dus după Baaal?”, ci le-a zis: „De ce șovăiți între două păreri?” Vedeți? Ei șovăiau între două păreri și ziceau: „Îl vom sluji puțin pe Baal și puțin pe IaHVeH!”

Exact aceasta a găsit și slujba din aceste zile a lui Ilie, atunci când a venit pe pământ. Oamenii șovăiau între două păreri pentru că acceptaseră păgânismul catolic amestecat cu creștinismul și duseseră aceste învățături și în bisericile protestante, așa încât au ajuns să se închine la trei dumnezei. Ei spun că Dumnezeu are trei personalități, dar nu poți fi o personalitate dacă nu ești o persoană, așa că ei au ajuns să se închine la trei persoane. Acesta este păgânism, este o urâciune, pentru că Biblia a vorbit întotdeauna de un singur Dumnezeu. Indiferent cum Se descoperă, El rămâne un singur Dumnezeu. Amin!

Astfel, când a venit și l-a întâlnit pe Ilie, El era un singur Dumnezeu; când S-a arătat în chipul lui Melhisedec, El a rămas un singur Dumnezeu. Indiferent în câte chipuri S-a descoperit, când a venit în trup în chipul lui Isus Hristos, El a rămas un singur Dumnezeu. Când a venit ca Duh Sfânt, El a rămas un singur Dumnezeu.

Dar acum, ca și în zilele lui Ilie din vechime, bisericile sunt amestecate. De ce șovăiesc între două păreri și se închină la mai mulți dumnezei: la Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt, când există un singur Dumnezeu și nu trei?

În cartea Apocalipsei, când s-a deschis cerul și Ioan a fost luat sus, el a văzut Unul singur care stătea pe tron. El nu a văzut trei, ci Unul singur. Dar noi cu intelectul nostru și cu mintea noastră, am încercat să interpretăm Scriptura care poate fi tălmăcită numai de Duhul Sfânt, așa că L-am luat pe singurul Dumnezeu despre care vorbește Biblia și L-am tăiat în trei, făcând din El trei părți egale, trei dumnezei, trei persoane.

Nu știu ce spuneți voi, dar a afirma că în Dumnezeu sunt mai multe personalități

înseamnă confuzie. Dumnezeu nu ne-a făcut mai multe personalități, iar noi am fost făcuți după chipul lui Dumnezeu. Noi suntem o singură persoană cu o personalitate, iar Dumnezeu este o singură Persoană cu o personalitate. Astfel, fie că a venit ca Fiul, ca Duh Sfânt, ca Melhisedec, ca Om, El rămâne un singur Dumnezeu, un singur Mântuitor. Amin. Slăvit să fie Domnul!

Atunci Ilie a spus: „De ce șovăiți între două păreri?” El încerca să-i aducă înapoi la credința adevărată și curată.

Profetul lui Dumnezeu din zilele noastre s-a luptat cu o religie amestecată și a încercat s-o aducă înapoi la credința curată, a încercat s-o facă să uite denomiționalismul și învățătura dată în școlile biblice, și s-o întoarcă la Cuvântul adevărat.

Ce au spus ucenicii când au fost întrebați de Domnul Isus: „*Cine zic oamenii că sunt Eu?*” Ei au spus: „O, unii oameni spun...” Aceasta este problema! Noi repetăm ceea ce au spus alții. „*Unii zic că ești Ilie, alții spun că ești Ieremia sau unul din proroci.*” Dar nu aceasta voia să știe Isus, El voia să știe ce credeau ei: „**Cine ziceți voi că sunt Eu?**”

Pe El nu-L interesează să spun: „Păi, păstorul meu spune că este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt”, fiindcă vrea să știe ce cred eu despre El. Care este descoperirea voastră, cum înțelegeți voi acest Cuvânt al lui Dumnezeu? Aceasta contează!

El i-a întrebat pe ei: „Cine ziceți voi că sunt Eu?” Și Petru a răspuns: „*Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!*” Țineți minte că aceste cuvinte au fost spuse de bărbatul despre care se zicea că este neînvățat și necărturar. Petru era doar un pescar, un om obișnuit, cu o inteligență obișnuită. El nu avea o minte strălucită și nu fusese îndoctrinat de școlile vremii. Dar Isus i-a spus:

„*Ferice de tine, Simone, pentru că nu carnea și sângele ți-a descoperit aceasta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.*” Prin aceasta, Domnul arăta că dacă primim descoperirea cu privire la Cine este El, nu vom putea amesteca niciodată aceasta cu ceea ce spune altcineva. Nu vă va ajuta la nimic să repetați ceea ce spune mama sau tatăl vostru, ci aveți nevoie de aceeași descoperire pe care a primit-o Petru cu privire la Cine era Isus Hristos. Amin.

Să ne întoarcem la confruntarea de pe Muntele Carmel și să citim din 1Împărați 18.29:

„Când a trecut amiaza, au aiurat până în clipa când se aducea jertfa de seară. Dar nu s-a auzit nici glas, nici răspuns, nici semn de luare-aminte.”

Este foarte important să ținem minte că Ilie pășește în scenă în timp de foamete, într-un timp când religia este amestecată, în timpul jertfei de seară.

Prin Legea lui Moise a fost rânduit că în fiecare zi trebuia să se aducă o jertfă dimineața și o jertfă seara, un miel dimineața și un miel seara, aceasta simbolizând răstignirea lui Isus Hristos.

Când a venit Isus Hristos, El a fost Jertfa de dimineață, dar El trebuia să vină și la reșezarea tuturor lucrurilor, iar denomițiile Îl fac Jertfa de seară, așa cum fariseii, saducheii, irodienii și ceilalți, L-au făcut Jertfa de dimineață. Acum, când El a venit din nou sub forma Cuvântului Său, în slujba lui Ilie, învățații, păstorii și organizațiile lor, L-au respins și L-au răstignit din nou. Da, El a venit în timpul jertfei de seară.

Să continuăm cu versetul 30:

„Ilie a zis atunci întregului popor: „Apropiați-vă de mine”! Tot poporul s-a apropiat de el. Și Ilie a dres altarul Domnului care fusese sfărâmat.”

Ilie nu a venit să aducă ceva nou, el nu a venit să aducă o descoperire nouă, ceva ce nu este în Biblie, ci a venit să ne ducă înapoi la ceea ce fusese sfărâmat. Ilie a venit să reconstruiască altarul sfărâmat și să ne ducă înapoi la el.

Să mergem mai departe:

„În clipa când se aducea jertfa de seară, prorocul Ilie s-a apropiat și a zis: „Doamne, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Israel! Fă să se știe astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel, că eu sunt slujitorul Tău și că toate aceste lucruri le-am făcut după porunca Ta.

Ascultă-mă, Doamne, ascultă-mă, pentru ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, ești adevăratul Dumnezeu, și să le întorci astfel inima spre bine!” (v. 36-37).

Scopul slujbei lui Ilie este să ne întoarcă inimile spre bine. Ce ziceți de Maleahi 4.6 unde scrie că „El va întoarce inimile copiilor spre părinții lor”, adică el va întoarce inimile înapoi la Cuvântul original, va reșeza.

Acum aş vrea să mergem puțin în 1Împărați 17, pentru a privi câteva aspecte ale slujbei lui Ilie:

„Atunci, Cuvântul Domnului i-a vorbit astfel:

„Scoală-te, du-te la Sarepta, care ține de Sidon, și rămâi acolo. Iată că am poruncit acolo unei femei văduve să te hrănească.”

Ilie s-a sculat și s-a dus la Sarepta. Când a ajuns la poarta cetății, acolo era o femeie văduvă care strângea lemne. El a chemat-o și a zis: „Du-te și adu-mi, te rog, puțină apă într-un vas, ca să beau.” (v.8-10).

Aici, vedem că într-un timp de foamete, Dumnezeu l-a trimis pe Ilie la o femeie. Nu este uimitor faptul că atât Ilie, cât și Elisei care i-a urmat în slujbă, au mers la femeie? Este minunat ce se întâmplă cu aceste femei pentru că femeia este întotdeauna un simbol al bisericii.

Așadar, Ilie vine la biserică în timp de foamete. Amin!

În timpul nostru de foamete, Ilie a venit la biserică pentru a aduce izbăvirea ei.

Dacă ne întoarcem înapoi, este interesant de subliniat că femeia la care a fost trimis Ilie nu era o femeie din Israel, ci era o femeie dintre neamuri. Amin. De ce nu l-a trimis la una din văduvele din Israel? Pentru că prin aceste tipare, El ne arată taina Sa, povestea Sa prin care ne va răscumpăra, aceasta regăsindu-se în fiecare umbră și în fiecare personaj din Biblie. Oriunde privești, vezi Planul Său de răscumpărare.

Așadar, Ilie s-a ridicat, s-a dus și a cerut un vas cu apă.

„Pe când se ducea ea să-i aducă, a chemat-o din nou și a zis: „Adu-mi, te rog, și o bucată de pâine în mâna ta.”

Și ea a răspuns: „Viu este Domnul, Dumnezeul tău, că n-am nimic copt, n-am decât un pumn de făină într-o oală și puțin untdelemn într-un urcior. Și iată, strâng două bucăți de lemne, apoi mă voi întoarce și voi pregăti ce am pentru mine și pentru fiul meu: vom mânca și apoi vom muri.” (v.11-12).

În timpul de foamete în care a venit Ilie, el a spus: „Dă-mi o bucată de pâine”, dar

ea a răspuns: „Nu am pâine, ci doar puțină făină”, făina fiind un simbol al lui Isus Hristos, al Cuvântului. Ea nu mai avea aproape nimic, fiindcă tot ce avusese s-a terminat. Ea a predicat același lucru timp de douăzeci, treizeci, patruzeci de ani.

Noi nu mai aveam aproape nimic, mai aveam doar puțin untdelemn care este simbolul Duhului Sfânt, dar chiar atunci a pășit în scenă profetul lui Dumnezeu. Iar când a apărut el, tot ce trebuia să facă femeia era să-l asculte și să-l creadă, fiindcă atunci avea să primească mai mult decât avea nevoie. Amin.

„Ilie i-a zis: „Nu te teme, întoarce-te și fă cum ai zis. Numai pregătește-mi întâi mie, cu untdelemnul și făina aceea, o mică turtă și adu-mi-o; pe urmă să faci și pentru tine și pentru fiul tău.” (v.13).

Este uimitor că Dumnezeu cere întotdeauna un sacrificiu. Unii oameni vor să vină la Isus Hristos numai pentru beneficii și toată lumea predică aceste beneficii: „Veniți la Isus pentru bucurie, pace și dragoste, pentru că El va face ca totul să fie bine!”, iar când vin și se înhamă la această lucrare, își dau seama că totul se destramă. Sănătatea suferă, banii pleacă, familia te părăsește și totul merge în haos, iar atunci oamenii spun: „O clipă, predicatorule, eu nu am venit aici pentru aceasta!” Problema este că predicatorul nu v-a spus toate detaliile contractului.

Adevărul este că atunci când veniți la Hristos, voi trebuie să renunțați la viața voastră, prin aceasta mărturisind că sunteți dispuși să suferiți așa cum a suferit și El. Dar dacă nu veți suferi așa cum a suferit El, nu veți împărăți alături de El.

Cu alte cuvinte, înainte ca să vină binecuvântarea, înainte ca să-i dea mai multă pâine și untdelemn, înainte ca El să-i țină în viață în timpul foametei, cere ceva de la femeie. Și ceea ce a oferit ea nu a fost un sacrificiu mic, nu au fost doar doi bănuți sau ceva ce i-a rămas de undeva, ci a dat singurul lucru pe care-l avea ca s-o țină în viață. Ea trebuia să renunțe la propria înțelegere asupra micuțului Cuvânt pe care-l avea și să-l dea profetului pentru ca el să se poată asigura că ea va avea ulei în urcior. Aceasta avea s-o țină în viață. Amin. Dar înainte de aceasta, trebuia să facă și ea ceva, trebuia să renunțe la tot ceea ce înțelesese, la tot ce știuse sau crezuse vreodată. Dacă rămânea la felul ei vechi de viață, ar fi murit, dar dacă îl asculta pe profet, urma să trăiască.

„Căci așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: „Făina din oală nu va scădea și untdelemnul din urcior nu se va împuțina până în ziua când va da Domnul ploaie pe fața pământului.”” (v. 14).

Ea urma să aibă suficient ca să trăiască până când avea să se termine foametea.

„Ea s-a dus și a făcut după cuvântul lui Ilie. Și multă vreme a avut ce să mănânce ea și familia ei și Ilie.

Făina din oală n-a scăzut și untdelemnul din urcior nu s-a împuținat, după cuvântul pe care-l rostise Domnul prin Ilie.” (v.15-16).

În versetele următoare, aflăm că fiul femeii moare. Aș vrea să privim aceste versete puțin diferit.

Ea avea un fiu, iar acest fiu este un simbol al lui Hristos, pentru că Hristos este Fiul făgăduit. Dar fiul femeii a murit, iar ea l-a chemat pe Ilie și Ilie l-a readus la viață.

El nu numai că a reșezat Cuvântul, ci l-a restituit înapoi pe fiul făgăduit.

Aceeași poveste o vedem din nou în viața lui Elisei, doar că o vedem cu mai multe detalii. Dar ceea ce vedem este că atunci când fiul acestei sărmăne femei a revenit la viață, ea a știut că Ilie era profetul adevărat și că putea crede tot ce spunea el. Ilie a spus că Cuvântul lui este Cuvântul Domnului, dar când i-a înviat copilul mort, ea a văzut aceasta. De ce? Pentru că și-a văzut fiul readus la viață.

Fratele Branham a predicat Mesajul „Răsăritul Soarelui”, care a fost restituirea Fiului, a Cuvântului, iar Cuvântul S-a întors în slava Sa deplină, avem reșezarea deplină a Cuvântului. De-a lungul foametei a fost pierdut aproape de tot, dar a fost restituit.

Acum aș vrea să continuăm același gând în 2Împărați 4. Vom începe să citim de la versetul 8:

„Într-o zi, Elisei trecea prin Sunem. Acolo era o femeie bogată. Ea a stăruit de el să primească să mănânce la ea. Și ori de câte ori trecea, se ducea să mănânce la ea.

Ea a zis bărbatului ei: „Iată, știu că omul acesta care trece totdeauna pe la noi este un om sfânt al lui Dumnezeu.

Să facem o mică odaie sus, cu ziduri, și să punem în ea un pat pentru el, o masă, un scaun și un sfeșnic, ca să stea acolo când va veni la noi.”
(v.8-10).

Aici vedem că în Sunem era o femeie, dar nu orice femeie, ci una bogată. Ea a auzit că profetul lui Dumnezeu trecea pe acolo și a dorit să facă ceva pentru el.

Aceasta se aseamănă foarte mult cu Asociația Oamenilor de Afaceri care împreună cu alte biserici, au vrut să facă multe lucruri pentru fratele Branham, inclusiv să-l trimită pe câmpul misiunii.

Așadar, Elisei trecea pe lângă această femeie bogată, iar ea a vrut să facă o lucrare mare pentru el. Totuși, deși nu a spus nimic, Elisei și-a dat seama că ea voia ceva de la el, așa că i-a zis slujitorului său Ghehazi:

„ Cheamă pe sunamita aceasta!” Ghehazi a chemat-o și ea a venit înaintea lui.

Și Elisei a zis lui Ghehazi: „Spune-i: „Iată, pentru noi tu ți-ai făcut toată tulburarea aceasta. Noi ce putem face pentru tine? Trebuie să vorbim pentru tine împăratului sau căpeteniei oștirii?”” Ea a răspuns: „Eu locuiesc liniștită în mijlocul poporului meu.” (v.12-13).

Când a vorbit despre femeia aceasta, fratele Branham a spus ceva ce m-a izbit și anume: „Vedeți, ea era laodiceană.” Ea era bogată. S-a îmbogățit și nu are nevoie de nimic. Ea nu avea nici o idee că era cea de-a șaptea epocă a Bisericii, dar el a venit la ea în epoca a șaptea a Bisericii.

Ea era o femeie bogată, iar el a venit la ea și a întrebat-o: „*Trebuie să vorbim pentru tine împăratului sau căpeteniei oștirii?*”, dar ea a răspuns: „Nu am nevoie de nimic de la tine, Elisei. Sunt aici ca să-ți ofer eu ceva, nu ca să primesc ceva de la tine.”

Acesta este felul în care l-au tratat bisericile pe fratele Branham: ele voiau să-l sprijine, le-a plăcut slujba sa, vindecările, semnele și minunile, dar nu voiau Cuvântul, nu voiau făina din urcior, sămânța făgăduită.

Așadar, ea a spus: „Am tot ce-mi trebuie!”

„Și el a zis: „Ce să fac pentru ea?” Ghehazi a răspuns: „Ea n-are fiu și bărbatul ei este bătrân.”

Și el a zis: „Cheam-o!” Ghehazi a chemat-o și ea a venit la ușă.

Elisei i-a zis: „La anul, pe vremea aceasta (aici, în limba engleză scrie: „când vine viața la suprafață), vei ține în brațe un fiu.” Și ea a zis: „Nu, domnul meu, omule al lui Dumnezeu, nu amăgi pe roaba ta!”

Femeia a rămas însărcinată și a născut un fiu chiar pe vremea aceea (aici, în limba engleză scrie: „când vine viața la suprafață), în anul următor, cum îi spusese Elisei.” (v. 14-17).

Fratele Branham a spus: „Vedeți, el avea să-i dea ceva ce era în conformitate cu slujba lui Ilie.” El avea să-i dea sămânța făgăduită; el avea să-i dea un Fiu, pe Hristos, Cuvântul.

„Copilul s-a făcut mare. Și, într-o zi, când s-a dus pe la tatăl său la secerători,

a zis tatălui său: „Capul meu! Capul meu!” Tatăl a zis slujitorului său: „Du-l la mamă-sa!”

Slujitorul l-a luat și l-a dus la mamă-sa. Și copilul a stat pe genunchii mamei sale până la amiază și apoi a murit.

Ea s-a suit, l-a culcat pe patul omului lui Dumnezeu, a închis ușa după ea și a ieșit.” (v. 18-21).

Să mergem în versetul 35:

„Elisei a plecat, a mers înapoi și încolo prin casă, apoi s-a suit iarăși și s-a întins peste copil. Și copilul a strănutat de șapte ori și a deschis ochii.”

De ce a strănutat de șapte ori?

„Elisei a chemat pe Ghehazi și a zis: „Cheamă pe sunamita.” Ghehazi a chemat-o și ea a venit la Elisei, care a zis: „Ia-ți fiul!”

Ea s-a dus și s-a aruncat la picioarele lui și s-a închinat până la pământ. Și și-a luat fiul și a ieșit afară.” (v. 36-37).

Aici vedem că slujba lui Ilie Îl restituie pe Fiu înapoi, Îl aduce pe Fiu înapoi.

Noi știm că Biblia spune că în vremurile de sfârșit nu va fi nici zi, nici noapte, dar spre seară va fi Lumină, pentru că va avea loc restituirea Fiului.

Ea s-a ridicat dimineața și a trecut prin norii denomi-națiunilor, a gândurilor omenești, a confuziei cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu, **dar spre seară va ieși din acei nori și va străluci pe deplin, spre seară va fi Lumină, în timpul Jertfei de seară va avea loc reșezarea din nou a Fiului, prin slujba lui Ilie.**

Noi l-am avut pe Fiul la început, apoi totul a mers în întuneric și în moarte, dar acum, la sfârșit, îl avem din nou pe El.

Să mergem mai departe. În 2Împărați 5, avem povestea lui Naaman sirianul, care era tot dintre neamuri.

El a aflat că în Israel era un profet puternic și a venit la el pentru că era plin de lepră și dorea să fie readus din nou la starea de om sănătos. Reșezarea și slujba lui Ilie merg întotdeauna împreună.

Noi cunoaștem povestea și știm că el a venit la profet, dar profetul l-a trimis pe Ghehazi să-i spună să se scufunde de șapte ori în Iordan, iar noi știm că Iordanul este simbolul separării.

Așadar, slujba lui Ilie cheamă la separare, la curățire și sfințire prin separare, iar Naaman a trebuit să se scufunde de șapte ori, un simbol spre cele șapte epoci ale Bisericii. Un om dintre neamuri în apa de curățire, scufundându-se de șapte ori ca să poată fi readus la starea în care se afla înainte ca lepra să se abată asupra lui. Lepra este un simbol al păcatului.

În continuare aș vrea să ne întoarcem la povestea femeii sunamite, iar pentru aceasta vom citi din 2Împărați capitolul 8:

„Elisei a zis femeii pe al cărei fiu îl înviase: „Scoală-te, du-te, tu și casa ta, și locuiește pentru o vreme unde vei putea, căci Domnul va trimite o foamete de șapte ani peste țară, și foametea a și început.” (v.1).

Astăzi avem o altă foamete în țară, nu o foamete de pâine sau de apă, ci după auzirea Cuvântului lui Dumnezeu, iar prin aceste întâmplări, Dumnezeu așează un tipar pe care dorește să-l vedem și să-l înțelegem.

„Femeia s-a sculat și a făcut după cuvântul omului lui Dumnezeu: a plecat, ea și casa ei, și a locuit șapte ani în țara filistenilor.” (v.2).

Așadar, femeia a locuit timp de șapte ani pe teritoriul neamurilor, timp de șapte

ani a fost pe pământul neamurilor. Femeia este întotdeauna un tip al bisericii.

„După șapte ani...” După cât timp? După șapte ani, în timpul jertfei de seară, în timpul de seară, la sfârșitul epocii Bisericii Laodicea, la sfârșitul celor șapte ani, **„femeia s-a întors din țara filistenilor și s-a dus să roage pe împărat pentru casa și ogorul ei.”** (v. 3).

După ce striga ea? După restituire. Femeia nu cerea ceva ce nu era al ei, ci ceea să-i fie restituit ceea ce era al ei, ceea ce a pierdut în timpul foametei, ceea ce a pierdut de-a lungul celor șapte epoci. La cine s-a dus ea pentru aceasta? Nu la profet, ci la împărat. Ea nu a mers la profet pentru restituire deoarece slujba profetului adusesse restituirea, dar împlinirea restituirii putea fi făcută numai de împărat.

Așadar, ea s-a înfățișat înaintea împăratului și i-a cerut tot ceea ce era al ei:

„Împăratul stătea de vorbă cu Ghehazi, slujitorul omului lui Dumnezeu, și zicea: „Istorisește-mi, te rog, toate lucrurile mari pe care le-a făcut Elisei.”

Și, pe când istorisea împăratului cum înviase pe un mort, tocmai a venit femeia pe al cărei fiu îl înviase Elisei să roage pe împărat pentru casa și ogorul ei. Ghehazi a zis: „Împărate, domnul meu, iată femeia și iată fiul ei pe care l-a înviat Elisei.”

Împăratul a întrebat pe femeie, și ea i-a istorisit faptul. Apoi împăratul i-a dat un dregător, căruia i-a zis: „Vezi să se dea înapoi tot ce este al femeii acesteia, cu toate veniturile ogorului, din ziua când a părăsit țara și până acum!” (v. 4-6).

„Vezi să se dea înapoi tot ce este al femeii!”

Am auzit aceste cuvinte în dimineața aceasta? „Să i se dea înapoi tot!”. Cu alte cuvinte: „Să i se restituie tot!”

Această femeie care a fost timp de șapte ani pe teritoriul neamurilor, a venit la sfârșitul celor șapte ani înaintea împăratului și i-a cerut restituirea. Ea a venit și a cerut restituirea, și chiar atunci i s-a spus împăratului despre toate faptele bune făcute de Elisei, care era continuarea slujbei lui Ilie. Împăratul era încântat de ceea ce i se spusese, fiindcă auzise despre învierea cuiva, despre un fiu care fusese

adus înapoi la viață. Și chiar atunci a apărut femeia cu fiul făgăduit, cu sămânța făgăduită, cu Fiul Cuvântului vorbit. Amin! Cu Cuvântul în slavă deplină! Femeia nu era singură, ci a venit cu sămânța făgăduită.

Aceasta este cea mai importantă parte din toată povestea, pentru că dacă ar fi venit singură, nu ar fi avut nici o dovadă că întrunește toate condițiile pentru restituire. Faptul că s-a întors cu fiul făgăduit și a mers cu el înaintea împăratului, era dovada că întrunește toate condițiile pentru restituire. Amin! Aleluia!

„Vezi să se dea înapoi tot ce este al femeii acesteia, cu toate veniturile ogorului, din ziua când a părăsit țara și până acum!” (v. 6).

Vedeți, această femeie s-a întors la sfârșitul epocilor neamurilor. Ea s-a înfățișat înaintea Împăratului, la sfârșitul celor șapte ani, a celor șapte epoci, dar a venit înaintea Lui cu dovada, ea avea dovada Semnului pentru că în timpul de seară numai dovada Semnului va primi restituirea.

Semnul este Viața lui Isus Hristos în noi, prin botezul Duhului Sfânt, este Fiul făgăduit readus la viață în noi.

Femeia este Biserica cu Sămânța făgăduită readusă la viață în ea.

Frați și surori, este timpul pentru restituirea tuturor lucrurilor, nu numai a anumitor lucruri, nu o restituire parțială, ci am ajuns în timpul restituirii tuturor lucrurilor. **Dar** nu vom primi nimic până când nu ne vom prezenta cu Fiul făgăduit. Noi am ajuns la sfârșitul celor șapte ani și am venit cu Fiul făgăduit.

El este în mine și mă pot prezenta înaintea Împăratului cu El, Îi pot arăta că am Semnul, Viața lui Isus Hristos în mine, am botezul Duhului Sfânt, am dreptul la restituire.

Restituirea pentru femeie nu a însemnat doar: „Bine, întoarce-te la casa ta!” ci i s-a spus: „Ți se va da tot ceea ce ți s-a luat, cu tot ce ți se cuvenea din ziua când ai plecat până acum.”

Apostolii L-au întrebat într-o zi pe Domnul Isus:

„Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?”
Vederea omului este atât de îngustă!

„Vei restabili acum împărăția ebraică, tronul lui David, pentru că aceasta este o făgăduință a Scripturilor?” Dar Domnul Isus le-a spus: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele! Nu acesta este timpul!” (Fapte 1.6-7).

Când a vorbit cu fariseii, El le-a spus:

„Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel ca să izbească privirile.

Nu se va zice: „Uite-o aici” sau „Uite-o acolo!” Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.” (Luca 17.20-21). Le spunea aceasta pentru că urma să vină o reșezare a Împărăției lui Dumnezeu. Dar ei priveau după o împărăție firească a lui Israel și pierdeau din vedere reșezarea tuturor lucrurilor care urma să vină. Amin.

Existau lucruri care s-au întâmplat înainte de începutul națiunii ebraice, pentru că Dumnezeu S-a ocupat de copiii Săi și înainte de Avraam. Astfel, eu cred că atunci când Dumnezeu va restitui toate lucrurile, nu se va opri să se ocupe de tronul lui David, ci va reșeza toate lucrurile punându-le în starea lor de la început, în starea originală, în starea în care erau înainte de căderea în păcat.

Dacă luăm Biblia și vorbim despre restituire, trebuie să mergem înapoi pentru a vedea ce anume se restituie. Ce vom vedea? Reșezarea împărăției lui David. Dar mai înainte despre ce se vorbește? Despre reșezarea împărăției lui Avraam care a primit o făgăduință necondiționată. Dar știți ceva? Nu trebuie să ne oprim la Avraam, ci vom merge la primele capitole din Geneza, pentru că acolo vom afla ce anume ne va fi restituit, reșezat. Auziți!

Voi fi reșezat într-un trup care poate primi Viața veșnică; voi fi reșezat pe un pământ desăvârșit și într-o stare desăvârșită, fără păcat, fără boli, moarte sau necaz, fără dureri de cap, într-un loc în care nu mai are stăpânire diavolul; mă voi întoarce într-o grădină sădită de Dumnezeu, nu de om; mă voi întoarce la o armonie desăvârșită cu Dumnezeu, la o părtășie desăvârșită cu El. Amin!

Când avea Dumnezeu părtășie cu copiii Săi credincioși? Seara, în timpul serii. În ce timp suntem noi acum? În timpul de seară. Ce înseamnă aceasta? Că este timpul să avem părtășie cu Dumnezeu și să fie reșezate toate lucrurile așa cum au fost la început, înainte ca noi să le pierdem.

Slujba lui Ilie nu ne-a readus doar la timpul în care umbla Isus Hristos pe pământ,

ci L-a reșezat pe Isus Hristos în viața noastră; nu a fost numai pentru a ne readuce la Cartea Faptelor, ci ne-a restituit Cartea Faptelor. Dar lucrurile nu se opresc aici, ci reșezarea mea, reșezarea noastră merge înapoi, la începutul Cărții.

Restituirea mea merge mai departe de începutul Cărții, pentru că „*La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.*” Starea mea originală este acel Cuvânt. Când Dumnezeu a vorbit acel Cuvânt, m-a adus la existență pe mine, pentru că eu am făcut parte din acea formă originală și mă voi întoarce la forma mea originală. Amin.

În interiorul nostru este o sămânță a lui Dumnezeu, o parte din Dumnezeu care strigă după restituire, care suspină după restituire, după reșezare.

Să mergem în Romani 8:

„Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică, ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava!”, adică „Tată!”

Însuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.

Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.” (v.15-17).

Isus Hristos a fost Fiul lui Dumnezeu și Adam a fost fiul lui Dumnezeu. Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu a venit și a restituit toate lucrurile, dar nu numai până la tronul lui David, ci a restituit tot ce a pierdut Adam. El a restituit absolut totul, inclusiv stăpânirea deplină asupra Pământului.

Ce a pierdut Adam în grădina Eden?

- **Părtășia cu Dumnezeu;**
- **stăpânirea asupra Pământului și**
- **dreptul la Viața veșnică.** Este adevărat?

Hristos, al doilea Adam, Fiul lui Dumnezeu a restituit, a readus totul înapoi.

Dar textul de aici din Romani 8 spune:

„Înșuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.

Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică, ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava!”, adică „Tată!”

Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos.”

„Împreună moștenitor” înseamnă „unit cu El”. Este ca două palme care se unesc. Cu alte cuvinte, orice primește Hristos, primesc și eu. Orice va moșteni Hristos prin înfierea Sa, moștenesc și eu pentru că sunt un copil al lui Dumnezeu. De ce? Pentru că Duhul Lui mărturisește împreună cu duhul meu, iar mie mi-a fost dat Duhul lui Dumnezeu care strigă „Ava” adică „Tată”. Eu știu că El este Tatăl meu, iar dacă El este Tatăl meu, eu sunt fiul Său, iar dacă sunt fiul Său, sunt moștenitor, moștenitor împreună cu Hristos.

Așadar, tot ce primește Hristos primesc și eu, totul; primesc reșezarea din nou a tuturor lucrurilor. Eu fac parte din toate lucrurile și voi fi reșezat înapoi la ceea ce am fost menit să fiu dintotdeauna. În gândurile Sale, Dumnezeu a știut ce urma să fiu, El a avut o idee, o imagine desăvârșită a ceea ce voi fi, dar nu este ceea ce sunt astăzi.

Dar ce s-a întâmplat?

Când șarpele a înșelat-o pe Eva în grădina Eden, ceea ce s-a întâmplat acolo a produs o sămânță amestecată, hibridă, iar eu mai suport încă consecințele aceluia lucru. Acesta este motivul pentru care Hristos a trebuit să treacă prin nașterea din fecioară: ca să poată șterge ceea ce s-a întâmplat în sângele meu.

Acum putem merge în Romani 7.20:

„Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine.”

Cum a ajuns acel păcat în mine? Prin ce s-a întâmplat în grădina Eden. Dar nu acesta a fost planul original al lui Dumnezeu pentru mine. Eu nu voi fi readus la vârsta de optsprezece ani, pentru că la optsprezece ani aveam o minte căzută.

Când aveam optsprezece ani, eu pofteam lucrurile lumii și mă luptam cu ele. De aceea, nu mă voi întoarce la vârsta de optsprezece ani, ci la starea fără păcat.

Eu mă voi întoarce la starea desăvârșită, nehibridată, la un trup proslăvit, care nu se luptă să țină Cuvântul lui Dumnezeu, ci este Cuvântul lui Dumnezeu; mă voi întoarce la starea în care omul dinăuntru este o exprimare deplină a omului dinafară, pentru că omul dinăuntru va fi în acord deplin cu omul dinafară. Aleluia!

„Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.

De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu.

Căci firea a fost supusă deșertăciunii - nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o - cu nădejdea însă

că și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu.” (Romani 8.18-21).

Nu numai noi suspinăm, ci întreaga creație suspină. Privim în jur la ceea ce se întâmplă pe glob, iar ceea ce vedem sunt suspine: războaie, vești de războaie, ciumă, cutremure în diferite locuri, furtuni, inundații, etc. Totul se destramă pe această planetă, iar noi știm cu toții aceasta pentru că nu este o taină. Zilele trecute m-am uitat la diagrama activităților vulcanice și am văzut că începând din anul 1970, ascendența lor iese înafara diagramelor, același lucru fiind valabil și cu privire la cutremure.

Câți dintre voi vă amintiți să fi avut atât de multe neazuri în America, cum se întâmplă în ultimii ani: incendii, uragane, furtuni și altele? Aceasta se întâmplă pentru că America este sub judecată, pentru că pământul se află în durerile nașterii și este pregătit să aducă la suprafață un pământ nou. Toată creația suspină, dar trebuie să aștepte. Ce o reține? Arătarea fiilor lui Dumnezeu. Aceasta este ceea ce așteaptă ea.

Când fiii lui Dumnezeu vor fi readuși înapoi în Duhul, ca să știe cine sunt ei, când acea sămânță dinăuntru poate găsi exprimare, iar adevăratul eu care este îngropat în sufletul meu, atributul lui Dumnezeu care a venit de la Dumnezeu și crede Cuvântul, partea care merge înapoi la El, va fi arătată, lumea aceasta va fi

izbăvită. Reașezarea pământului depinde de mine și de voi, de reașezarea noastră în Hristos.

„Dar știm că, până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii.

Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru.” (v.22-23).

Întregul pământ așteaptă înfierea, răscumpărarea trupului nostru. Noi toți așteptăm, eu și voi așteptăm, toată creația lui Dumnezeu așteaptă să se manifeste înfierea, pentru că atunci când noi vom zbura în sus în răpire, Dumnezeu va începe procesul de curățire al pământului: vulcanii vor erupe, bombele nucleare vor cădea și totul va merge în haos, pentru că El înnoiește totul, iar noi ne vom întoarce să trăim și să domnim pe acest pământ, timp de o mie de ani cu Isus Hristos.

Atunci, El va reașeza tronul lui David; acela este timpul în care va fi reașezată Împărăția Sa. Dar nu aceasta este încheierea lucrării Sale de curățire, pentru că după Împărăția de o mie de ani, va avea loc înnoirea deplină a pământului. Atunci, totul va fi aruncat în foc, iar flăcările lui se vor înălța atât de sus încât vor arde fiecare moleculă, fiecare germen, fiecare boală, păcatul, totul va fi ars, iar noi ne vom întoarce înapoi în Eden – reașezarea va fi deplină.

Cine a început acest proces de restituire? Slujba lui Ilie. Dacă nu recunoaștem slujba lui Ilie prin care a fost restituit Fiul făgăduit, dacă nu recunoaștem Semnul care ne-a fost dat și cu care trebuie să ne prezentăm înaintea Împăratului, nu vom putea pretinde răscumpărarea.

Dacă privim tabloul biblic, când femeia a ieșit din acea țară, după șapte ani, după șapte epoci ale Bisericii, nu a ieșit singură, ci avea dovada Semnului.

Înseamnă că dacă noi dorim ceva de la Tatăl nostru, dacă dorim restituirea în viața noastră, dacă dorim restituirea sănătății noastre, dacă dorim restituirea familiei noastre, nu putem merge înaintea Împăratului singuri, ci trebuie să avem dovada restituirii prin slujba lui Ilie, fiindcă slujba lui ne-a adus restituirea. Dacă nu mai suntem sănătoși, avem nevoie să fim readuși la sănătate, dacă familia voastră cade în haos, este nevoie s-o aducem înapoi în armonie, dar nu putem avea parte de restituire fără slujba lui Ilie. Nu se poate întâmpla pentru că El a spus:

„...trebuie să vină întâi Ilie și să așeze din nou toate lucrurile.” (Matei 17.11).

Când femeia sunamită a venit înaintea împăratului, ea a avut dovada, semnul, că făcuse parte din slujba lui Ilie; ea a avut dovada că sprijinise slujba lui Ilie, că crezuse slujba lui Ilie și că a avut-o tot timpul cu ea. Această dovadă era fiul înviat, era lumina din timpul de seară, iar femeia a avut-o cu ea când a venit înaintea împăratului. Aceasta a fost ceea ce i-a restituit tot ce a pierdut în timpul când a fost plecată.

Frați și surori, noi am fost deviați de multă vreme de la moștenirea noastră originală, dar este timpul să ne întoarcem înapoi și să culegem toate roadele Țării pe care am pierdut-o, pentru că noi nu vom primi înapoi numai Țara, ci și toate roadele ei.

Așadar, când vorbim despre slujba lui Ilie, vorbim despre restituirea tuturor lucrurilor.

În continuare aș vrea să privim la o întâmplare pe care ne-a povestit-o fratele Branham și care a avut loc în viața sa. Am vrut să v-o spun de multe ori, dar nu am avut contextul potrivit în care să se încadreze, dar văd că Domnul a rânduit aceasta acum.

El ne-a împărtășit aceste lucruri în trei predici: „Cel ce este în voi” din anul 1963, „Mărturie” și „Cuvântul lui Dumnezeu ne cheamă la o separare totală de necredință”.

Este vorba despre călătoria sa de vânătoare în Colorado. Câți dintre voi ați auzit de ea?

Să țineți minte că slujba lui Ilie a venit să reșeze toate lucrurile, și noi știm că în anul 1963 vălul a fost dat jos de pe Cuvânt prin deschiderea Peciților, iar acum toată taina lui Dumnezeu este descoperită, tot Planul de răscumpărare al lui Dumnezeu este descoperit și totul este dezvăluit. Dar odată cu aceasta, au avut loc o serie de lucruri semnificative.

În primul rând, Dumnezeu i-a poruncit profetului Său să vorbească, să spună un cuvânt care urma să creeze ceva din nimic.

Astfel, Îngerul Domnului a venit la el pe când se afla în pădure și i-a zis:

„Vânezi și ai nevoie de veverițe. Ceea ce vei spune se va înfăptui.” Și fratele Branham a spus: „Vreau o veveriță aici, una acolo...” și totul a fost întocmai.

Aceasta s-a întâmplat de două ori în viața profetului lui Dumnezeu.

Apoi, știm că a povestit cele întâmplate, în casa lui Hattie Wright, iar când a auzit întâmplarea, ea a zis: „Acesta este adevărul absolut!”

Cum a știut ea că acela era adevărul, doar nu le văzuse și nici nu mâncase din acele veverițe? Cum a putut face această afirmație? Cum a putut spune Petru: „*Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui voi!*”? Adevărul este că nici Petru și nici Hattie Wright, nu au spus ceva ce a spus altcineva, ci amândoi au avut o descoperire. Ea a primit o descoperire, la fel ca Petru atunci când Isus i-a întrebat: „*Dar voi, Cine ziceți că sunt?*”

Vedeți? El a relatat întâmplarea, iar femeia aceea simplă, o văduvă... Mă întreb de ce slujba lui Ilie a avut tot timpul de-a face cu văduvele?

Ce a restituit slujba lui Ilie în 1Împărați? Un fiu.

Ce a restituit slujba lui Elisei în 2Împărați? Un fiu.

Ce i s-a restituit lui Hattie Wright? Doi fi.

Dumnezeu așează tiparul Său și nu-l schimbă, ci vrea ca poporul Său să-l vadă. El vrea ca voi să-l vedeți. Dumnezeu l-a ascuns în fiecare simbol, în fiecare personaj din Biblie și vrea să-l vedeți.

Așadar, în timp ce fratele Branham povestea întâmplarea cu veverițele, Ceva a făcut-o pe Hattie Wright să spună: „Acesta este adevărul absolut!” Ea nu l-a însoțit în pădure în ziua aceea, nu a văzut o fotografie cu veverițele, nu a mâncat din ele, nu le-a atins blana și n-a avut nici o dovadă fizică palpabilă care să-i dovedească faptul că ceea ce spunea fratele Branham era adevărat. Cu toate acestea, ea a crezut în sufletul ei, iar pe buzele sale a ieșit o mărturie pozitivă deoarece credea slujba lui Ilie, credea dovada semnului din slujba lui, credea că deși el spunea ceva ce era imposibil de făcut pentru un om, era adevărat. El povestea cum a chemat la existență acele veverițe, dar în fața lui stătea o femeie care nu-și folosea intelectul, nu-și folosea rațiunea, ci era doritoare să primească ceea ce a primit și Petru, să primească ceea ce au primit apostolii în ziua de Rusalii, adică o credință care nu vine de la om, care nu vine de la educație, ci de la Tatăl, așa că a spus:

„Acesta este adevărul absolut!”

Imediat, Îngerul Domnului a fost acolo, atmosfera s-a schimbat, iar fratele Branham s-a ridicat în picioare și i-a spus: „Poți să ceri ce dorești!”

Țineți minte că profetul vine întotdeauna la femeie, iar femeia este întotdeauna un simbol al bisericii. Dumnezeu știa că femeia aceea avea să ceară un lucru veșnic, pentru că ea dorea același lucru ca celelalte femei care s-au întâlnit cu slujba lui Ilie. Fratele Branham a îndemnat-o să ceară bani sau vindecarea surorii ei care era într-un scaun cu rotile, fiindcă orice ar fi cerut, ar fi primit pe loc. Dar femeia aceea nu era interesată să primească un milion de dolari, nu era interesată nici de vindecarea surorii ei deși o iubea, ci dorea mântuirea fiilor ei.

Așadar, aici vedem că Dumnezeu i-a îngăduit acestui profet care posedea slujba lui Ilie, să vină la o altă văduvă și să-i restituie cei doi fii pierduți, dovedind că aceasta era cu adevărat continuarea slujbei lui Ilie. Cum ne putem îndoi de aceste lucruri? Noi ne putem îndoi numai dacă luăm și ceea ce spune altcineva... *„Unii zic că ești Ilie, alții spun că ești Ioan Botezătorul...”*

Pe mine nu mă interesează ce spun alții, ce ziceți voi? Ce ziceți voi despre veverițe? Voi nu ați fost acolo, nu ați văzut fotografiile, nu ați mâncat din carnea lor, nu ați stat lângă copac, nu ați fost în pădure, nu ați văzut arma cu care le-a împușcat, nici măcar nu ați auzit această relatare de la profet, ci ați citit o predică sau ați ascultat o casetă. Ce spuneți voi despre veverițe? Credeți că este adevărat, sau există un semn de întrebare în mintea voastră? Dacă aveți cea mai mică îndoială în inima voastră, nu veți vedea o restituire a Fiului în viețile voastre, pentru că aceasta nu are nimic a face cu veverițele sau cu fratele Branham, ci are a face cu ceea ce a făcut Dumnezeu în zilele noastre, are a face cu credința și împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu, când El ia Cuvântul Său și-L împlinește, iar aceasta nu are nimic a face cu educația. Amin.

El a spus: *„Oile Mele ascultă Glasul Meu”*, iar când am ascultat Glasul de pe acea casetă, acela nu a fost glasul unui om, ci a fost Glasul lui Dumnezeu. Este Glasul lui Dumnezeu care a venit la profet, ne vorbește prin profetul Său și ne spune ce se întâmplă, aceasta fiind împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu, dovada Semnului că este timpul restituirii, și că nimeni nu a mai făcut aceasta din zilele lui Isus Hristos, dovedind că Hristos este aici, dar nu într-o măsură mai mică sau mai mare, ci în plinătate.

S-a ajuns la acest timp, s-a construit până aici și se va ajunge la ceea ce fratele Branham a numit „Tragerea a treia”.

Cum spuneam, fratele Branham se afla într-o excursie de vânatoare în Colorado și se anunțase că va fi viscol, o mare furtună de zăpadă. El i-a întrebat pe frații care erau cu el pe munte: „Ce vreți să faceți? Plecați sau stați aici în tabără?” „Ne asumăm riscul și rămânem”, au spus ei, pentru că mai erau frați care doreau să-și umple rucsacurile.

Fratele Branham a rămas cu ei, dar la meteo s-a anunțat de mai multe ori că urma să vină o furtună mare de zăpadă. Mulți dintre frații aflați pe munte, au plecat, dar alții au rămas, iar fratele Branham le-a spus: „Când va începe să ningă, să vă întoarceți cât puteți de repede în tabăra pe care am instalat-o, pentru că în foarte scurt timp vremea se va înrăutăți atât de tare încât nu veți mai vedea încotro mergeți și mulți mor așa.”

El a povestit mai târziu, că în timp ce se afla sus pe munte, dintr-o dată a început ploaia, apoi viscolul și fulgii mari cădeau pe pământ, iar el a început să coboare cât putea de repede, îndreptându-se spre tabără. Se gândea că poate va reuși să ajungă la un pârâu și-i va urma cursul pentru a ajunge la tabără, dar în timp ce cobora, a auzit un Glas audibil care i-a zis: „*Întoarce-te de unde ai venit!*”

Eu nu-mi amintesc ca Dumnezeu să-i fi spus cuiva: „Dă-mi puțin din ceea ce ai!” Nu, El nu cere așa ceva, ci vrea supunere și predare deplină.

Iată că un Glas îi cerea profetului lui Dumnezeu să se întoarcă înapoi de unde venea. Dar știți ce a făcut el? Nu s-a întors imediat, ci s-a așezat și a început să mănânce un sandvici gândindu-se: „Poate a fost vântul sau gândul meu.” Puțin mai târziu, Glasul acela i-a vorbit din nou, dar el s-a gândit din nou: „Probabil este vântul.” Însă Glasul a spus din nou: „Întoarce-te de unde ei venit!”, iar atunci a știut că Cel care-i vorbea era Dumnezeu, așa că a început să urce înapoi de unde venise.

Este uimitor faptul că el a spus că locul în care fusese era o pădure virgină, unde toporul nu fusese înfipt niciodată la rădăcina vreunui copac. Eu cred că acest lucru este foarte important în poveste, pentru că el mergea la originalul lui Dumnezeu, într-un loc neatins și neschimbat încă de om. Se întorcea într-o pădure virgină în care nu fusese înfipt niciodată un topor în rădăcina vreunui copac.

Când a ajuns acolo sus, Dumnezeu i-a vorbit și i-a spus: „*Eu sunt Dumnezeul creației, Eu am oprit vânturile în acea zi pe mare!*”

Apoi i-a spus: „*Poruncește și se va împlini întocmai cum vei spune!*” Și fratele Branham a spus: „*Furtună, în Numele lui Isus Hristos îți poruncesc să pleci!*”

În continuare, el a povestit că vântul a început să bată dinspre Est și a împrăștiat norii. A spus că nu știe unde au mers acei nori, dar soarele a strălucit timp de patru zile pentru că el spusese: „*Soarele să strălucească timp de patru zile, până când vom termina vânătoarea!*”

Voi cunoașteți cu toții povestea, dar ce avem aici?

Noi vedem un om care a intrat într-o pădure virgină, creația originală.

Adam a pierdut stăpânirea asupra pământului, dar Hristos a stat pe marginea unei corăbii și a spus: „Taci, fără gură!”, dovedind că stăpânirea asupra pământului se întorsese la un Fiu al lui Dumnezeu. Dar Isus a fost Fiul lui Dumnezeu fără păcat.

La început, Adam a fost un fiu al lui Dumnezeu fără păcat și avea stăpânire asupra pământului, dar noi nu am văzut niciodată o asemenea putere într-un fiu al lui Dumnezeu născut în păcat.

Fratele Branham s-a născut din unirea unui bărbat cu o femeie. El s-a născut într-un trup de carne, la fel ca mine și ca voi, dar acum am ajuns într-un punct în care totul a fost restituit în așa măsură, Isus Hristos a fost atât de mult restituit în poporul Său, încât nu L-am mai avut pe Dumnezeu deasupra noastră sau pe Dumnezeu cu noi, ci L-am avut pe Dumnezeu care Se manifesta din nou într-un trup de carne.

Cuvântul Său a fost atât de curat și a putut aduce o sfințire atât de mare încât a putut folosi un fiu al lui Dumnezeu născut în păcat pentru a lua înapoi stăpânirea pierdută de primul fiu al lui Dumnezeu, iar prin îngăduința Sa, a putut spune: „*Furtună, îți poruncesc să pleci! Pleacă și lasă-ne, iar tu, soare, ieși afară și strălucește până când vom termina vânătoarea!*” De îndată ce a spus aceste cuvinte, dinspre Est a venit un vânt care a împrăștiat toți norii.

Frați și surori, așa ceva nu s-a mai întâmplat din zilele lui Hristos.

Fratele Branham povestește că după aceea s-a dus, s-a rezemat de un copac și a

început să plângă. Și în timp ce îi curgeau lacrimile pe obraji, a început să se gândească la soția sa.

Țineți minte că el se afla într-o pădure virgină, neatinsă de om, și tocmai trăise o experiență prin care Dumnezeu arăta că stăpânirea s-a întors înapoi într-un fiu al Său, așa că acel fiu a putut vorbi din nou creației, iar creația l-a ascultat. Și imediat după ce s-a întâmplat aceasta, el a început să se gândească la soția sa, la clipa când erau tineri și s-au căsătorit, la fel ca Adam și Eva. El se gândea la ea. Era sfârșitul lui octombrie, era aniversarea căsătoriei lor, iar ceea ce a urmat este extraordinar: trupul lui a fost schimbat, a fost întinerit.

Fratele Branham a povestit că se gândea la soția sa, apoi și-a văzut barba și perciunii mari pentru că nu se mai bărbierise de o săptămână sau așa ceva, și s-a gândit: „Băiete, îmbătrânești!” Apoi s-a gândit din nou la soția sa, iar atunci a văzut că era schimbat: și-a privit mâinile și a văzut că erau ca ale unui tânăr și imediat a văzut o vedenie cu soția sa care era și ea tânără din nou.

A început să plângă din nou.

Apoi au apărut căprioarele. S-au apropiat atât de mult de el, încât a spus că puteau mânca din mâinile lui. Ele au ieșit de undeva din pădure și stăteau chiar în fața lui. De câteva zile încerca să le vâneze, iar acum stăteau chiar în fața lui: erau trei căprioare. El avea nevoie de trei căprioare și s-a gândit că le-ar putea împușca înainte ca ele să poată face vreo mișcare. Apoi și-a amintit promisiunea pe care o făcuse Domnului, și anume că nu va mai ucide vânat pentru alți oameni. Astfel, el le-a zis căprioarelor: „Plecați! Vă dau viața! Viața voastră este în mâinile mele, dar vă las să plecați!”

De ce era viața lor în mâinile lui? Pentru că el era un fiu al lui Adam și se întorsese la stăpânirea asupra creației. El fusese făcut din nou tânăr și își văzuse mireasa și imediat după aceea, animalele au venit în prezența sa. Au mers până lângă el, iar el le-a trimis înapoi în pădure.

Nu știu dacă voi ați încercat să alungați vreodată căprioarele. Nu este greu. De obicei, tot ce văd eu când merg în pădure, este coada lor, pentru că nu se apropie de mine, ci fug cât mai departe.

Dar atunci, acolo, era o prezență deosebită și o atmosferă deosebită. Cu profetul lui Dumnezeu se întâmplase ceva, iar în clipa aceea, ele au venit până lângă el,

fără să se teamă, iar după o vreme s-au întors în pădure.

Următorul lucru care s-a întâmplat este că Dumnezeu i-a vorbit din nou și i-a zis:

„Ți-ai amintit promisiunea pe care ai făcut-o, așa-i?”

Fratele Branham a spus că a avut o povară pe care a purtat-o ani de zile, ca și cum făcuse ceva greșit și continua să se pocăiască. Și iată că acum Domnul i-a zis:

„Ți-ai amintit promisiunea pe care ai făcut-o, așa-i?”

„Da, Doamne”, a răspuns el. Și Domnul a continuat:

„Și Eu îmi amintesc de a Mea. Nu te voi părăsi niciodată și nici nu te voi uita.”

Fratele Branham a povestit că în clipa aceea povara l-a părăsit pentru totdeauna, iar de atunci a fost un om diferit. Toate poverile lui fuseseră ridicate.

Câți dintre voi purtați poveri și oricât v-ați pocăi, continuați să purtați amintirea păcatului și nu vă puteți elibera de ea? Nu că nu v-ați pocăit și nu ați pus totul sub sânge, dar sunteți încă apăsați de natura umană, purtați povara naturii umane decăzute. Acolo, profetul a fost eliberat de aceasta.

Știți care a fost următorul lucru pe care i l-a spus Dumnezeu? *„Vrei să te plimbi cu Mine?”*

Ce a pierdut Adam?

- - **stăpânirea asupra pământului, a naturii;**
- - **dreptul la Viața veșnică;**
- - **părtășia cu Dumnezeu.** În Eden, El venea jos și Se plimba cu copiii Săi.

Ce a restituit El, în ziua aceea, în Munții Colorado, în slujba lui Ilie? Ce s-a reîntors temporar când el era acolo sus pe munte?

- - Stăpânirea asupra naturii, a pământului - a poruncit furtunii să se oprească și l-a ascultat.
- - Viața veșnică - s-a văzut din nou tânăr.
- - Părtășia cu Dumnezeu - Dumnezeu i-a zis: *„Vrei să te plimbi cu Mine?”*

Frați și surori, aceasta este numai o arvună, un exemplu, a ceea ce va produce

slujba lui Ilie. Este doar o licărire, este ceva ce ne-a îngăduit Dumnezeu să vedem pentru a ne putea face o imagine a ceea ce va produce slujba acestui Ilie, pentru a ști ce va produce deschiderea Peceților, și anume: venirea lui Hristos din nou în plinătate, pentru a ne duce înapoi la tot ceea ce am pierdut.

El ne va duce înapoi la „pădurea virgină”, care n-a fost atinsă niciodată de om; la tinerețe, la starea în care erau Adam și Eva în Eden; la starea în care poverile noastre vor fi ridicate pentru totdeauna, la părtășia cu Dumnezeu. Amin!

Acesta este motivul pentru care mă țin cu tărie de această slujbă a lui Ilie, de aceea voi sta înaintea Împăratului și nu mă gândesc la: „Mi-aș dori o pereche nouă de pantofi sau o mașină nouă.” Eu nu voi merge la Împărat cu asemenea lucruri, ci voi merge cu Fiul făgăduit lângă mine, cu dovada, cu Semnul că am fost sub slujba lui Ilie. De ce? Pentru că El, Hristos, a luat Sămânța din mine și a adus-o la viață.

Așadar, acum, eu am un Semn pe care-L arăt Împăratului.

El vă întreabă: „Sunteți voi femeia aceea? Faceți parte din Biserica Mea, din Mireasa Mea?”

„Da.”

„Cum știu Eu că tu ești aceea?”

„Pentru că iată, Fiul este aici. Eu am Semnul, botezul Duhului Sfânt, Pecetea care mă pecetluiește până în ziua răscumpărării. O am, nu o voi pierde și nu mă va părăsi pentru că eu am fost restituit în zilele noastre, Semnul a fost restituit în zilele noastre.

Noi Îl avem, Fiul a fost înviat și de aceea, nu trebuie să ne temem. Acum este timpul nostru înaintea Împăratului, iar eu am un Semn pe care-L pot prezenta împreună cu rugăciunea mea, cu cererea mea pentru restituire. Eu nu mă voi înfățișa înaintea Lui cu mâinile goale, pentru că am un Semn pe care pot să-L prezint; am fost în slujba lui Ilie, am slujit slujbei lui Ilie, i-am construit o cămăruță, am făcut tot ce mi-a cerut, l-am primit și l-am crezut. Ce am primit? Reașezarea Fiului în viața mea. Sămânța care era adormită în mine, a fost readusă la viață prin slujba lui Ilie. Eu am dovada Semnului și voi primi totul, nu numai ceea ce am astăzi, ci ceea ce am pierdut de la început. Voi primi totul acum. Slăvit să fie Domnul.

În predica „Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită”, fratele Branham spune că Dumnezeu a avut trei scopuri pe care le-a împlinit de-a lungul timpului:

1. - *Să se exprime pe Sine însuși în Hristos;*
2. - *Să aibă întâietate în Biserica Sa care este Trupul Său, Mireasa Sa, până când va avea întâietatea de a Se exprima pe Sine prin ea;*
3. - *Să reia Împărăția Sa în poziția ei originală.*

Care Împărăție? El spune: „Împărăția care a căzut prin păcat, prin primul Adam.”
Acea Împărăție.

„Înapoi, când El Se plimba cu copiii Săi în răcoarea serii, când umbla cu ei și avea părtășie cu ei. Dar acum, păcatul și moartea i-a despărțit deplin de prezența Sa și de exprimarea Sa. Înțelegeți? Înainte de întemeierea lumii, El voia să-și exprime toate atributele Sale, ceea ce era El.”

El restituie totul înapoi la ceea ce a fost la început, iar noi suntem exprimarea acelor atribute.

Acum, Dumnezeu locuiește într-un trup care este Trupul lui Hristos, Hristos fiind Capul trupului, iar Capul a venit să Se unească cu Trupul Său, ceea ce înseamnă că trebuie să vină din nou la exprimare pe pământ manifestarea deplină a lui Dumnezeu.

Eu spun: „Doamne, îngăduie să trăiesc și eu această restituire fiindcă cred în ea și vin la Tine cu Semnul cerut. Nu vin cu teamă și nu cerșesc pentru că știu că vin la restituire. Eu nu-mi fac griji cu privire la viața aceasta, și nu vreau puțin de aici și puțin de dincolo, ci vreau o restituire deplină, completă. Vreau să mă întorc la acel trup care nu va mai muri niciodată. Amin. Vreau să mă întorc la stăpânirea asupra pământului, când Cuvântul meu va fi asemenea Cuvântului lui Dumnezeu, fiindcă aceasta avea Adam. Vreau să mă întorc la părtășia deplină cu Dumnezeu.

Frater Branham spune următoarele în predica „Semnul” din anul 1964:

„Ascultarea deplină a Cuvântului Îl duce pe Dumnezeu, Cuvântul veșnic, în voi, acesta fiind Semnul. Când Dumnezeu este în voi, Hristos este în voi.

Acum, observați! Dacă avem Semnul, când ne rugăm, noi prezentăm Semnul împreună cu rugăciunea noastră.”

Țineți minte că noi dorim să schimbăm felul în care ne rugăm. Gândiți-vă la femeia sunamită care s-a dus la împărat. Ce anume i-a adus restituirea? Dovada, semnul pe care îl avea.

Ce va aduce restituirea noastră? Pecetea noastră, Pecetea Duhului Sfânt, Dovada, Semnul nostru.

Referindu-se la aceasta, fratele Branham a spus:

„Când vă rugați, prezentați Semnul împreună cu rugăciunea voastră. Poate ziceți: „Doamne, astăzi am dat de pomană săracilor, m-am comportat bine, etc.” Aceasta nu înseamnă nimic pentru că Dumnezeu știe mai bine decât voi.

„Doamne, eu cred în slujba lui Ilie.” Acesta nu va produce nimic, pentru că trebuie să prezentați Semnul.

Mesajul acesta a venit ca să-L aducă pe Hristos în timpul de seară. Acest Mesaj a adus învierea Fiului. Acest Mesaj a venit pentru a-L aduce pe Hristos în plinătate, înapoi pe pământ. Acesta este Fiul făgăduit; Acesta este Fiul restituit, aceasta este dovada Semnului.

Haideți să spunem: „Doamne, Te rog alege-mă pe mine, pentru că am Cuvântul restituit, Îl cred și Îl împlinesc, ceea ce înseamnă că mă încadrez în restituire. Eu am dovada Semnului.”

„Dacă sunteți bolnavi, dacă sunteți păcătoși, dacă sunteți în nevoi, dar aveți Semnul, atunci aveți un drept.

Dacă aș sta la rând ca să urc în autobuz și aș avea în mână semnul cerut, nimeni nu m-ar putea opri să urc în acel autobuz pentru că ei mi-au acceptat banii, iar eu am semnul.

În cazul nostru, eu nu am putut plăti prețul, și nici voi nu ați putut să-l plătiți, dar l-a plătit El pentru noi și ne-a dat Semnul. Astfel, eu am dreptul la vindecarea divină, pentru că Isus a murit pentru ca eu să am vindecarea divină.”

Isus a murit ca să ne restituie totul înapoi. El a murit ca să ne răscumpere pe deplin, ca să aducă totul la starea în care erau Adam și Eva în grădina Eden. El a plătit deja prețul, de aceea tot ce mai trebuie să faceți voi este să prezentați Semnul împreună cu rugăciunea voastră.

„Isus Hristos a murit pentru ca eu să pot avea vindecarea divină. Eu am dreptul să pretind fiecare făgăduință din acea Carte. Când o obțineți? Când aveți Semnul și-L puteți prezenta împreună cu rugăciunea voastră. Semnul ascultării depline, plata a fost făcută.”

Ce facem când recunoaștem că avem Semnul pe care-L putem prezenta împreună cu rugăciunea noastră, când Îl avem pe Isus Hristos în noi ca Duh Sfânt? Când avem aceasta, noi recunoaștem că avem prețul plătit pentru tot. Este aici, în noi.

Adevărul este că atunci când cer ceva, eu nu am nici un merit ca să primesc ceea ce cer. Dacă, de exemplu, știm că cineva a plătit biletul de autobuz pentru noi și l-a lăsat la ghișeu unde se vând biletele, nu ne putem urca în autobuz pe baza aceasta, ci trebuie să posedăm biletul când mergem să urcăm.

Nu ajunge să spun: „Am cumpărat un bilet de avion pentru fratele Donovan și l-am lăsat la ghișeu al companiei aeriene cu care va zbura.”, pentru că acesta nu-i va fi de nici un folos fratelui.

Noi toți spunem: „Isus Hristos a murit pentru mine.”, dar aceasta este ca și cum am spune: „Isus Hristos a plătit biletul care se află la ghișeu!”

Vedeți? Toți știm că prețul a fost plătit, toată lumea știe aceasta. Nu există nici o problemă cu privire la adevărul acesta, toți îl știm. Prețul a fost plătit, biletul a fost cumpărat. Dar dacă fratele Donovan nu va trece pe la ghișeu să-și ia biletul și va merge direct la avion, nu va fi lăsat să urce pentru că noi trebuie să avem în mână dovada, semnul, că prețul a fost plătit.

De aceea, nu ne va fi de nici un folos să recunoaștem că Isus Hristos a murit pentru noi, dacă nu avem Semnul în mână. Noi recunoaștem că El a plătit prețul, dar dacă nu avem Semnul, nu ne va fi de nici un folos. Amin.

Astfel, eu nu am numai un bilet dus, ci El mi-a dat un Card de debit. Dacă am nevoie de vindecare, El a plătit-o la Calvar și a pus tot avansul pe acel Card de debit, iar Cardul de debit este Semnul meu. Așadar, eu voi prezenta Semnul, Cardul de debit, dovada că banii au fost plătiți, îl scanez și obțin ceea ce am nevoie.

Nu aceasta ne-a spus fratele Branham prin exemplul cu carnetul de cecuri? Banii sunt acolo, iar ceea ce trebuie să facem noi este să completăm cecul, dovada,

semnul că banii sunt acolo.

Acum, noi am primit Cardul de debit pentru reșezare. Amin. Nu pentru plăcerile mele lumești, nu pentru tot ce mi-ar plăcea să am, ci pentru reșezare. Eu am dovada Semnului pentru a mă întoarce la ceea ce am fost la început, la scopul deplin al vieții mele; eu am Semnul care mă izbăvește de orice mă împiedică să ajung la ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru mine. Nu ca să mă simt mai bine, nu ca să am un timp mai ușor, mai mulți bani sau o mașină mai frumoasă, nu aceasta a plătit Semnul pentru noi. El nu a cumpărat o viață ușoară, ci restituirea tuturor lucrurilor. Noi avem dovada Semnului pe care trebuie s-o prezentăm împreună cu rugăciunea noastră și astfel suntem eliberați de orice ne reține. Aleluia!

Problema este că atunci când încercăm să-L folosim pentru propriile noastre plăceri și pofte, dăm credința peste cap. Acesta este motivul pentru care atunci când știm că ceva ne ține departe de Cuvântul lui Dumnezeu, de lucrurile de care avem nevoie pentru a-l birui pe vrăjmaș, trebuie să luăm Semnul care ne va aduce izbăvirea de acele lucruri. Amin.

Noi trebuie să știm cum să folosim Semnul. El nu ne-a dat Cardul de debit pentru vacanțe scumpe sau pentru alte lucruri, ci ni l-a dat ca să biruim în această viață, ca să fim manifestarea lui Dumnezeu pe pământ. Amin!

Înainte de a încheia, aș vrea să mai împărtășesc un gând cu voi. Este tot din predica „Semnul” din anul 1963:

„Aplicați-L și creați în jurul vostru o astfel de atmosferă încât ei să cadă în ea. Înțelegeți? Oh, dacă aveți Semnul, voi creați în jurul vostru o astfel de stare, o astfel de putere, încât oamenii știu că sunteți creștini. Mai mult, le-ar plăcea să le spuneți ceva, pentru că ei cred cuvântul vostru și se țin de ceea ce spuneți. Vedeți? Aceasta este.

Aplicați Semnul, apoi umblați cu El. Pretindeți casa voastră. Trebuie s-o faceți acum pentru că acesta este timpul de seară. Voi ați auzit aceasta de multă vreme, dar acum este timpul de seară când trebuie aplicat Semnul. Într-una din aceste zile va lovi mânia, iar atunci s-ar putea să fie prea târziu. Înțelegeți? Aplicați semnul cu încredere.”

Am un gând pe care aș vrea să-l împărtășesc cu voi.

Fratele Branham spune: „Aplicați Semnul pentru casa voastră”. L-ați auzit spunând aceasta?

„Credeți pentru familia voastră și ei vor veni; credeți că familia voastră va fi salvată.”

Câți dintre voi cred aceasta? Eu am fost frământat de această întrebare pentru că noi nu putem face o sămânță din ceea ce nu este sămânță. Cu alte cuvinte, noi nu putem lua ceea ce nu este sămânța lui Dumnezeu și să facem din ea o sămânță, pentru că acest lucru s-a făcut înainte de întemeierea lumii, prin cunoștința și alegerea Sa mai dinainte. Aceasta a creat puțină confuzie în mine, de aceea aș vrea să vă împărtășesc ceva.

În predica „Profetul Elisei” din 02 octombrie 1956, citim:

„Așadar, această femeie îl văzuse pe Dumnezeu în Elisei, așa că a zis: „Cred că ar fi bine să facem ceva pentru acest slujitor al lui Dumnezeu, și Dumnezeu va onora aceasta.” Aceasta a fost cu câteva sute de ani înainte de venirea lui Isus iar El a spus: „Dacă îi veți da un pahar de apă rece unuia dintre apostolii Mei, aceasta nu vi se va uita la judecată. Noi eșuăm în a vedea puterea pe care a pus-o Dumnezeu în copiii Săi.”

Dacă sunteți un copil al lui Dumnezeu, un vlăstar al lui Dumnezeu, în voi există o măsură din Dumnezeu. Firește, eu sunt un vlăstar al tatălui meu și o măsură din el este în mine. ADN-ul fiecărei molecule din trupul meu poartă o măsură din tatăl meu.

Tot așa, dacă suntem copiii lui Dumnezeu, există un atribut, o măsură din Dumnezeu pe care o purtăm în noi, iar aceasta este Dumnezeu, pentru că fiecare măsură din Dumnezeu este Dumnezeu.

Să citim mai departe ce a spus fratele Branham:

„Noi eșuăm în a vedea puterea pe care a pus-o Dumnezeu în copiii Săi. Dumnezeu este în poporul Său, credeți aceasta? Dumnezeu a fost cu poporul Său atunci când El a umblat pe pământ, dar acum, Dumnezeu este în poporul Său. „Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea pentru că Eu (pronume personal) voi fi cu voi și în voi până la sfârșitul veacului.”

De ce nu vedem puterea pe care a pus-o Dumnezeu în poporul Său? Pentru că nu-L

vedem pe Dumnezeu în poporul Său. Nici chiar când spunem aceasta, nu o înțelegem pentru că dacă am înțelege, aceasta ar schimba total viețile noastre; dacă am avea descoperirea deplină a ceea ce face Dumnezeu, ne-am comporta altfel, am umbla altfel, am vorbi altfel, pentru că Cel pe care-L purtăm în noi și strigă dinăuntrul nostru, după manifestare, este Dumnezeu. Partea aceea din noi care dorește să fie mai mult Cuvântul pe care-L auzim predicat, este Dumnezeu. Ea strigă după manifestare pentru că există o mare putere care va veni la ea.

Fratele Branham a vorbit despre trecerea dincolo de perdeaua timpului și a spus că i-a văzut acolo pe toți sfinții. El a povestit că tot ce se afla acolo era desăvârșit și că în vocabularul omenesc nu există nici un cuvânt care să descrie locul în care a mers. El s-a dus în locul în care se odihneau sfinții care așteaptă învierea. I-a văzut pe cei care au intrat prin slujba sa, a vorbit cu ei și i-a îmbrățișat, iar atunci s-a întâmplat ceva neobișnuit.

Fratele Branham vorbește despre aceasta în predica „Acceptând calea dată de Dumnezeu la sfârșitul timpului.”, iar eu cred ceea ce spune el aici, așa cum cred și că la cuvântul spus de el, au fost create veverițe.

„Atunci s-a petrecut un lucru ciudat. Eu avusesem un cal pe care l-am numit Prince (Print). O, cât de mult îl iubeam! Obişnuiam să-l călăresc în fiecare dimineață înainte de a merge la școală. Când am fost acolo, l-am văzut pe acest cal cum a venit la mine, și-a pus capul pe umărul meu și a nechezat. Eu l-am bătut cu mâna și am spus: „Print, știam că vei fi aici!” Apoi am simțit că ceva îmi lingește mâna. Era bătrânul meu câine negru. El mă ducea la școală, îmi aducea hainele, venea cu mine la vânătoare, iar eu am spus: „Fritz, știam că și tu vei fi aici.”

După aceea, a început să vorbească despre locul în care se afla și a spus:

„...ceea ce m-a făcut să mă simt bine, când am început să mă întorc înapoi, a fost că El a spus: „Tot ceea ce ai iubit vreodată și tot ceea ce te-a iubit vreodată, Dumnezeu ți-a dat.” Într-o zi însorită, totul va fi diferit, dincolo. Nu vă puteți permite să ratați locul acela! Să nu o faceți! Nu vă temeți, pentru că nu există nimic de care să vă temeți.”

Fratele Branham a vorbit despre trecerea dincolo de perdeaua timpului și în Pecetea a cincea și a spus:

„Așadar, acolo era Fritz și mă lingește pe mână. Nu puteam plânge. Nimeni nu putea

plânge pentru că era numai bucurie. Nu puteai fi trist pentru că era numai fericire. Nu puteai muri pentru că totul era numai Viață. Înțelegeți? Nu puteai îmbătrâni pentru că totul era numai tinerețe. Totul era desăvârșit.

M-am gândit: „Oh, nu este minunat?” Și milioanele... Oh, vai! Eram acasă. Chiar atunci am auzit un Glas care a spus: „Tot ceea ce ai iubit...” (ca răsplată pentru slujba mea). Eu nu am nevoie de nici o răsplată. Și El a spus: „Tot ceea ce ai iubit vreodată și tot ceea ce te-a iubit vreodată, Dumnezeu ți-a dat.”

Fratele Branham a vorbit despre aplicarea Semnului cu credință pentru casa noastră, dar știm că noi nu putem face sămânță ceea ce nu este sămânță.

Ce vreau să vă spun este că ceea ce voi spune în continuare este părerea mea, nu este ceva ce a spus profetul.

Fratele Branham a spus că se afla după perdeaua timpului. El nu a spus că era în cer, ci a zis că Isus era mai sus. El era într-o altă dimensiune, dar nu spune că era în cer. Însă în timp ce umbla prin acea dimensiune, a văzut un cal care a fugit spre el, iar când a ajuns lângă el și-a pus capul pe umărul lui. Și el i-a zis: „O, Prinț, știam că vei fi aici!” Apoi a simțit că ceva îi lingea mâna, iar când a privit în jos era câinele său. Știți ceva? Câinele nu are sămânță divină și nici calul nu are, dar Îngerul a spus: „Tot ceea ce ai iubit vreodată și tot ceea ce te-a iubit vreodată, Dumnezeu ți-a dat.” Cu alte cuvinte, „Vor fi acolo cu tine.”

Și dacă fratele Branham a putut avea un câine și un cal, oare eu nu i-aș putea avea pe copiii și pe părinții mei, pe oamenii care mi-au fost dragi, care m-au ajutat, care au avut grijă de mine când am fost bolnav, care m-au binecuvântat când am fost în nevoi?

Îngerul Domnului i-a spus: „Aceasta este răsplata pentru slujba ta.”, dar el a răspuns: „Eu nu am nevoie de nici o răsplată.” Însă Îngerul a continuat: „Tot ce ai iubit și tot ce te-a iubit...” Aceasta a fost răsplata pentru slujba sa.

El a fost un profet, iar în Biblie este un text care spune: „Cine primește un proroc, în numele unui proroc, va primi răsplata unui proroc.” (Matei 10.41). Amin.

Aceea a fost răsplata unui profet pentru slujba lui, iar eu doresc aceeași răsplată. De ce nu aș putea prezenta și eu Semnul meu care este Viața lui Isus Hristos în Sămânța Sa care dovedește că fac parte din Dumnezeu? De ce eu, ca parte din

Dumnezeu, nu aş putea cere ceea ce iubesc mai mult? De ce nu m-aş putea ține de aceasta cu credință? Eu nu știu cine este Sămânță și cine nu este, și știu că noi nu putem schimba alegerea mai dinainte a lui Dumnezeu, dar știm că atunci când va fi un cer nou și un pământ nou, în afara cetății vor fi mult mai mulți oameni decât aleșii lui Dumnezeu. Aceia își vor aduce slava în cetate și vor veni acolo pentru vindecarea neamurilor, dar nu sunt aleșii Domnului, ci sunt cei care locuiesc înafara cetății. Amin.

Cum au ajuns ei acolo? Ei au ajuns acolo pentru că atunci când am fost dezbrăcat, m-au îmbrăcat, când am fost flămând, m-au hrănit, când am fost în închisoare, m-au vizitat. Aceasta va face ca ei să intre în răsplata care a fost rânduită înainte de întemeierea lumii.

Problema noastră este că eșuăm în a recunoaște puterea pe care o posedăm. Care este această putere? Este puterea lui Dumnezeu, este Dumnezeu însuși, este Viața Sa în acea Sămânță. Și dacă fratele Branham a putut crede pentru un câine, și eu am mulți oameni pe care i-am iubit. Dacă fratele Branham a putut crede pentru un câine, și eu pot să aplic Semnul și să cred pentru cei dragi mie.

Așadar, voi ține Semnul înaintea Domnului și Îi voi spune: „Doamne, dacă am primit trecere înaintea Ta, dacă Îți găsești plăcerea în mine, dacă eu fac parte din Tine, n-aș putea s-o am pe bunica și pe bunicul meu, care nu au avut oportunitatea de a auzi Mesajul? Nu aş putea să-i am pe tatăl și pe mama mea, pentru că ei nu au respins Mesajul, ci nu l-au auzit niciodată? Tu știi ce au făcut pentru mine, cât m-au iubit și cât de mult m-au ajutat, iar Tu ai spus că dacă m-au ajutat pe mine, Te-au ajutat pe Tine. I-aș putea avea dincolo?”

O, fraților, noi nu mai suntem confuzi cu privire la aplicarea Semnului care este dovada Vieții veșnice. Astfel, Viața lui Hristos vine peste Sămânța lui Dumnezeu. Iar dacă sunt Sămânța lui Dumnezeu, dacă sunt mărturia vie a lui Dumnezeu pe pământ, oare nu voi primi dincolo ceea ce iubesc aici? Eu cred că se poate. Nu învăț aceasta ca doctrină, dar credința mea se odihnește pe aceasta, deoarece nu cred că profetul a greșit atunci când a spus: „Credeți pentru cei dragi ai voștri și vor fi acolo.” Eu nu cred că el a spus întâmplător: „Aplicați Semnul, credeți pentru familia voastră, pentru casa voastră.” și ei vor fi mântuiți, pentru că mulți vor fi mântuiți la judecata de la tronul alb.

Eu nu mai sunt confuz, ci cred, iar aceasta mă liniștește pe deplin, deoarece dacă

el a văzut dincolo câinele pe care îl iubise, înseamnă că și bunicul și bunica mea pot fi acolo. De ce? Pentru că eu am Semnul și Îl prezint împreună cu rugăciunea mea.

De ce cred acesta? Pentru că atunci când voi merge înaintea Împăratului, eu voi avea Semnul.

Împăratul știe totul despre Ilie, despre readucerea la viață, despre Fiul făgăduit. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că tot ce trebuie să am eu este dovada că am făcut parte din slujba lui Ilie, iar atunci pot avea tot ce am nevoie. Așadar, eu nu voi merge la tronul Lui cu rușine, ci voi merge plin de bucurie. Dar nu voi merge să-l prezint faptele mele bune, ci Îi voi prezenta Semnul și Îi voi spune:

„Iată, mi-ai dat Pecetea, Semnul, iar pe baza acestui Semn, cer aceasta...”

O, frați și surori, ce încredere ar trebui să avem când venim înaintea lui Dumnezeu, deoarece Dumnezeu a trimis slujba lui Ilie pentru reșezare! Noi avem nevoie de reșezare și posedăm un Semn care merge înaintea Împăratului, iar El Îl va vedea și ne va da restituirea. Noi nu ne bazăm pe fapte sau pe merite, ci ne bazăm pe Biletul pe care trebuie să-L avem în mână, acest Bilet fiind cumpărat la Calvar și dovedește că pot folosi Cardul de debit, pentru a avea ceea ce-mi trebuie ca să biruiesc în această viață. Noi ținem în mână Semnul, ceea ce va schimba acest trup muritor într-un trup de slavă. Astfel, eu nu mai sunt îngrijorat și nu mă mai tem, ci am încredere absolută în semn.

Sunteți mulțumitori pentru Semn? Unde L-ați primit? În biserica metodistă, baptistă sau pribegind pe undeva? Unde L-ați primit? Voi L-ați primit prin slujba lui Ilie, prin ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu, prin credința în ceea ce face Dumnezeu acum. Dacă aveți acel Semn, atunci când veți merge în rugăciune înaintea Împăratului sau când aveți vreo nevoie, prezentați doar Semnul vostru, apoi stați liniștiți, pentru că împăratul nu i-a spus sunamitei: „Du-te la locuitorii țării și ia înapoi tot ce-ți aparține!”, ci l-a trimis pe slujitorul său să-i restituie totul. Iar fratele Branham spune că Acesta este Duhul Sfânt.

El l-a trimis pe slujitorul său, ca să fie sigur că ea va primit totul înapoi.

Frați și surori, acesta este motivul pentru care întreaga viață creștină se bazează pe odihnă. Semnul este odihna, botezul Duhului Sfânt este odihna, iar prezentarea acestui Semn ne duce la odihnă, pentru că Împăratul Îl trimite pe Slujitorul Său ca

să Se asigure că totul este restituit înapoi. Voi nu trebuie să faceți nimic ca să se realizeze aceasta, nu trebuie să munciți din nou ca să aduceți izbăvirea și reșezarea, nu trebuie să faceți nimic altceva, decât să prezentați Semnul, dovada că ați fost sub slujba de restituire a lui Ilie, iar El va privi la Dovada voastră și-L va trimite pe Duhul Sfânt să aducă acea reșezare. Tot ce trebuie să faceți este să pășiți în aceasta, pentru că v-a fost deja dată.

Sunteți mulțumitori pentru slujba lui Ilie? Să ne rugăm.

Tată ceresc, Îți mulțumim pentru acest Cuvânt care este atât de bogat, de curat și de adevărat pentru noi.

Doamne noi stăm ca și Petru și spunem: „Aceste lucruri nu ne-au fost spuse de un om. Noi nu spunem ceea ce a spus altcineva despre slujba lui Ilie; eu nu repet ceea ce spun oamenii, ci Tu ai pus în inima mea o credința care spune: „*Acesta este Adevărul absolut!*” Eu cred că a fost un bărbat trimis de Dumnezeu care, în anul 1963, a vorbit unei furtuni, un om care a umblat cu Tine, un om pe care animalele nu au vrut să-l mai părăsească, un om care a vorbit și veverițele au venit la existență, un om care pentru o clipă a fost făcut tânăr din nou. Acesta este Adevărul absolut. Și cred aceasta, nu pentru că mi-a spus cineva sau pentru că am auzit-o pe o casetă, ci pentru că Ceva din inima mea mi-a spus: „*Acesta este Adevărul absolut!*”

Doamne, Te rugăm să răspunzi oricărei nevoi din mijlocul nostru, pe măsură ce fiecare dintre noi venim cu Fiul înviat înaintea Ta și spunem: „Doamne, privește la acest Semn, la restituirea făcută prin slujba lui Ilie. Doamne, trimite Duhul Sfânt ca să ne dea înapoi ceea ce am pierdut. Eu am nevoie de sănătate, de ajutor ca să trăiesc o viață biruitoare, să fiu o lumină aprinsă pe un sfeșnic, ca să luminez în această cetate. Am nevoie de Tine ca să dai la o parte toate aceste lucruri din viața mea, ca să fiu liber să Te pot exprima.

Doamne, ridic Semnul spre Tine și cer să ne dai lucrurile de care avem nevoie pentru eliberare. Îți suntem atât de mulțumitori și Te rugăm să vii să ne schimbi.

Dacă suntem cumva înafara voii Tale, iartă-ne, muștră-ne și îndreaptă-ne ca să fim din nou în voia Ta.

Ajută-ne să avem o credință mai mare decât am avut-o vreodată, Doamne. Te iubim și Îți mulțumim pentru Cuvântul Tău care S-a făcut trup în inimile noastre. Îți

mulțumim pentru descoperirea pe care ne-ai dat-o și prin care putem spune și noi ca Petru: „*Tu ești Fiul Dumnezeului celui viu.*”, pentru că cuvântul care ne-a fost predicat în această generație este Hristos, Fiul Dumnezeului celui viu. Nu este ideea unui om, nu este gândul unui om, ci acest Mesaj este Isus Hristos în Cuvântul Său.

Doamne, noi Îl credem printr-o descoperire pe care am primit-o în Numele lui Isus Hristos. O, Doamne, acesta este singurul lucru de care este nevoie pentru schimbarea trupurilor noastre: nu de faptele noastre bune, nu de faptul că am crezut acest Mesaj timp de patruzeci de ani sau altceva, ci de faptul că Semnul este asupra noastră. Ajută-ne să-L avem, Doamne.

Dacă printre noi este cineva care nu este sigur de aceasta, Te rog să-i dai asigurarea că are în mâna sa, Semnul, adică Viața lui Isus Hristos.

Doamne, Te rog să ne schimbi din ceea ce suntem, în ceea ce ar trebui să fim. Iartă-ne dacă ne-am jucat de-a biserica. Iartă-ne, Te rugăm.

Tată, noi știm că alipirea la acest Mesaj nu ne va garanta schimbarea trupurilor noastre, nu va funcționa. Singurul lucru care va funcționa și de care avem nevoie este dovada Calvarului în viețile noastre, Dovada prețului plătit la Calvar în viețile noastre.

Îngăduie să avem aceasta, dă-ne o disperare să avem acest Semn în mâna noastră, ca să ne putem lua zborul și să Te putem întâlni în văzduh, Doamne. Aceasta este cea mai mare dorință a inimilor noastre.

Doamne, Te rugăm să ne ajuți să răspândim Lumina Ta și Te rugăm să ne folosești pentru slava Ta, în Numele lui Isus Hristos. - **Amin** -